

Мстислав Велимирич

УКРАЇНОЖЕРНІ МУТАНТИ

Есе

**«Ляхи були – усе взяли,
Кров повипивали!..
А москалі і світ божий
В путо закували!»**

Тарас Шевченко

2020

Мстислав Велимирич:

Україножерні мутанти. – Есе. – 2020. – 56 с.

Гетьман України Іван Мазепа вже бачив Україну в крайній згубі через московське нашествя після смерті гетьмана Богдана Хмеля, писав, що ворожа сила московська здавна «від багатьох літ при всезлобному своєму намірі, тепер почала досягати із занепадом останніх прав та вольностей наших». Тобто забирати землю, «людей наших, пограбованих і до кінця знищених... а своїми військами осаджувати...»

22 вересня 1709 року

«Москвофільство, якусяка підлість, всяка деморалізація – це міжнародне явище, гідне загального осуду і боротьби з ним».

(Франко І. «Децо про польсько-українські відносини». Франко І. Зібр. Тв. У 50 т. – Т. 46, кн. 2. – С. 261).

«А ти, зневірений і втомлений, блукаєш серед цього бруду, чуток, провокацій, підлесливих обіцянок, котрі тільки розпоршують твої сили й розбивають дух твій. Зневір'ю, розчаруванню не може бути місця в час, коли на довгі літа вирішується твоя доля, твоє щастя, твій добробут. Тільки міць, єдність та тверде, непохитне стремління до повної незалежності й свободи може бути нашим побратимом».

Симон Петлюра

«...боротьба України за свою волю, за державну незалежність – це передусім боротьба проти наступу імперіалістичної Москви...»

Степан Бандера

© Мстислав Велимирич, 2020

«І тим-то не повинно нині бути в нас ні одного письменницького твору, що не був би щирість і всеціло переповнений духом вільного змагання, духом найглибшої свідомості того, що є сьогодні трагічною дійсністю нашої Батьківщини»

Остап Грицай (1881 – 1954)

Московські вороги явні та підступні, бузувіри знищують фізично, морально, психічно, ментально українців, українську мову, культуру, історію, виймають душу, отруюють мізки. Це екзистенційна, повсюдна війна проти України, де б вони не знаходилися. Кацапи – вбивці, яких історик Геродот називав андрофагами або людоджерами чи людодідами і мав на це безсумнівні підстави.

Ось ці нападники безперервно вбивають сьомий рік захисників рідної землі, які воюють проти найбільш злісного світового загарбника, що напав 2014 року. Нищать усе, вивозять заводи і фабрики, що їм потрібно. Війна проти українців триває віддавна, принаймні із 12 століття і по сей день і невідомо скільки ще буде тривати. Принаймні до часу зникнення зі світової арени цього зла.

Різномовні мандрівники, письменники, дипломати, історики, політичні й громадські діячі, науковці світу і самої Московщини, але чесні й правдиві, у різні періоди, у різних часах сходилися на думці, що Московія – царство аморальності і злочинності. Як виразно висловлював свою думку дисидент і письменник та громадський діяч Ю. Вудка у мемуарному есе «Московщина», тільки звірством будується така імперія і тільки у десять разів більшим звірством вона утримується. (Лондон, 1978, с. 77).

На думку цього автора, як і багатьох інших сьогоднішніх дослідників, які бачуть вбивства Москвою українців, етноцид – це споконвічна державна політика московської імперії. Все не московське, на думку цих людоджерних шовіністів, має зникнути, згинати. Імперія агресивно і вбивчо крокує по ще не простиглих трупах винищених народів (с. 25).

Кацапський фашизм триватиме до розпаду московської імперії на шматки, як писав журналіст і письменник, оглядач новин із ерефії Олексій Тверський. На його думку, Московщина – абсолютне зло. Безкарне, древнє, самовпевнене, жорстоке зло. Де брехня, де насильство, де ницість, боягузтво, моральне гниття – це складова повітря, котрим

дихають і насичується місцеве населення. Вся історія, все оточує, весь світогляд, усі зв'язки між людьми, весь умонастрій – це густа темнота, де не видно людини. Тільки безликі блукаючі тіні. Вбивці, злодії, раби, що чекають багата і їх посилають на забій, приниження і знищення. Наглядачі і зеки. Ієрархія проста і незмінна. Це все: з усіма скрепами, з усією їхньою уявною духовністю, з усім їхнім звірським світом-перекинчиком (перевертнем) має бути зруйноване. Цієї ракової пухлини не повинно існувати на планеті – стверджує впевнено Тверський. Чи комусь-то мало крові і війн? Уроки історії не засвоєні, а не вивчена історія має властивість мстити у відповідних їй масштабах.

У Московщині відбулося масове божевілля мільйонів людей і очевидно давно.

Збройна війна – на смерть фізичну, економічна – загарбання всього і роблення нас рабами, інформаційна – зомбування і перетворення нас на манкуртів, політична – на рагулів і хрунів, ідеологічна – підкорення й утворення з нас московських паскуд і виродків, геноцидна – до повного фізичного знищення. Про це кацапи-шовіністи заявляють постійно і повсюдно. Моральні ідіоти, в мозок яких в'ївся великодержавний шовінізм, крокують вбивчо по своїх же людях, а по інших націях і народностях і поготів.

Пряме фізичне винищення, хто не кориться кацапам, і підступне. У мистецтві, пресі й літературі. Нахабно і нагло в окопах по той бік фронту. Жорстоко і несамовито.

Слово «кацап» – тюрське. Означає різник, або м'ясник. Так називали вояки Золотоординського хана тих, хто різав худобу і постачав війську м'ясо.

У Тараса Шевченка з цього приводу є рядки, що викохає батько сина «Та й продасть в різницю Москалеві». Тобто на заріз.

Писали ж знаючі: Хто хоче вкоротити собі віку, хай їдуть у Московщину.

Війна проти загарбання Криму й Донбасу з москалями почалася з заяви про підтримку московського язичія, точніше проти української мови, якої, вони вважають, нема. Так із чим тоді воювати? Просто треба винищити українців, загарбати все їхнє добро, із зрадників зробити рабів, а про українську мову тоді мова звісно вже не йтиме.

Щодо української мови, то слобожанський славетний прозаїк Г. Квітка-Основ'яненко писав А. Красовському 28.12.1841:

«Коли українські молоді письменники змужніють, то вони доведуть, що московська мова є лише дикунською говіркою, порівнюючи її до української мови. Коли вони повитягують із московської мови

все українське, то найзапекліший шовініст буде змушений визнати жалюгідне убозтво і нижчість московської говірки супроти української мови».

Г. Квітка-Основ'яненко пише в листі Т. Шевченкові 22.12. 1841:

«Спасибі вам, що не дивитесь у вічі отим дурним кацапам... Зробіть по-нашому, а не по-кацапському. Щоб не дай, Боже, ніхто не обмоскалився, не скацапнів».

Кобзар інших слів про московитів також не вживав: москалі, або кацапи (Словник мови Шевченка. В двох томах. – Київ: Наукова думка, 1964).

Квітчині фрази про «московські нісенітниці», «бузувірських москалів», «московські побрехеньки» – були застереженням, як у прислів'ях Матвія Номиса (Симонова), приказках Івана Франка, творах і листах Лесі Українки, Панаса Мирного, І. Нечуя Левицького, багатьох українських класиків, сучасних письменників і журналістів.

У «Словнику староукраїнської мови 14-15 ст.» (У двох томах, К.: Наукова думка, 1977 – 1978) є слово «касап, у «Словарі української мови» (Киевская Старина», 1907. Редактор-упорядник Б. Д. Грінченко) також, як і в «Словнику української мови» в 11-и томах та переважній більшості українських письменників-класиків вживалася ця термінологія.

Мовознавець, діалектолог, етнограф, лексикограф, письменник Володимир Даль уточнював, що московське наріччя ще не склалося навіть у 19 столітті. Ну хіба нині для «славословія резні». Може це не авторитети для неуків, але вони починали вчити церковно-болгарської мови з граматики українця з Поділля Мелетія Смотрицького у 17 столітті. Славетний мовознавець М. Трубецький у 20 – 30-х роках 20 століття назвав москвинів туранцями, тобто тюрками, яких єднає зі слов'янами лише болгарсько-церковна мова, що прийшла з Києва.

Г. Квітка-Основ'яненко і В. Даль були друзями однодумцями. Ф. Г. Карін писав про бідність і потворність московського наріччя. О. Пушкін писав – про бідність і грубість московського язичія. О. Потєбня – про конгломерат московських наріч. Про що дослідив М. Фасмер, зібравши 4 томи і ствердив академік О. Трубачов (Вопроси языкознания, 1957, № 5, с. 67).

В. Даль назвав їхню мову «кажеником» (халаштаном). Із спотворенням угро-фінських і тюрських та церковно-болгарських наріч. Всередині 19 сторіччя цим кажеником, тобто церковно-болгарським наріччям, або за назвою Далем 4-томного словника – живим наріччям «велікоруссаго языка» розмовляли тільки в стінах Кремля.

В етнографа Номиса (Симонова) в зібранні народних прислів'їв, що є виробленим віками українським народним загальним і масовим філософським і найправильнішим поглядом, записано, наприклад, такі афоризми:

Москалеві годи як трясці, а все бісом дивиться; Мабуть, москаль тоді красти перестане, як чорт молиться Богу стане; Коли чорт та москаль що вкрали, то поминай, як звали; На вовка помовка, а москаль кобилу вкрав; З москалем дружби не води; Від одного москаля війна буде; Москаль – не свій брат. Українці говорили: Москаль викрутнями перебувається – де вкраде, а де видурить. Або записане українське народне прислів'я П. Чубинським у Полтавщини: Бог дав цапа, а чорт кацапа.

Тут пригадується, як москаль із сокири юшку варив (С. Руданський, «Варена сокира»). Або відоме прислів'я: «Тату, тату, лізе чорт у хату!» – «Дарма, хоч два, аби не москаль!»

Отже для простих українців москаль це повний і суцільний негатив та несприйняття.

Зрештою, українська мова – це мова свободи, а московська у московському розумінні – це мова ковбаси, жадібності і брехні, як писав сучасний київський професор Валерій Швець.

Поет Петро Вяземський (1792 – 1878) назвав їхнє наріччя «кафтаном чижолим», як і плем'я московитів.

У цім «кафтані» Петро І–, коли міняв назву Московії, то проголосив себе імператором і видав указ про перейменування 23 жовтня 1721 року на Рассею, бо, мовляв, Московія це назва «мрачная і мракобесная».

А от турецький мандрівник, історик і письменник Ельвія Челебі у 17 столітті писав, що Українці – стародавній народ, а мова їхня багатша і всеосяжніша, ніж перська, китайська, монгольська і всілякі інші.

Польський мовознавець і російський філолог Михайло Красуський зазначав подібне у праці «Давність української мови» (Одеса, 1880):

«Займаючись довший час порівнянням арійських мов, я прийшов до висновку, що українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські (індоєвропейські).

До цієї думки приходили також вчені Михайло Максимович, Платон Лукашевич, Михайло Драгоманов.

Відомий історик Василь Ключевський (1841 – 1911) писав, що говори московського наріччя склалися шляхом поступового зіпсуття першопочаткового вживання української мови... Східні інородці, «русезя»,

взагалі переінакшували мову, що засвоювали, псували його фонетику, переповнюючи її голосними і неблагозвучними поєднаннями голосних із приголосними... Чудська помісь псувала говір, вносячи в нього чужинські звуки і звукове поєднання... У говорі володимирським ми бачимо перший момент зісуття «руського» язика під фінськими впливами, а говір московський представляє подальший момент цього зісуття (Вас. Ключевський, Історія держави Московської, 1987, т. 1, с. 302).

С. Єсенін: «Наша отатарена мова, лише жалюгідна пародія на українську мову, яка безумовно слов'янська».

Сучасний письменник Василь Аксьонов прямо волає про примітивізацію, деградацію, змертвіння заліщучької мови, суголосно з московськими попами. Хоча в усіх них немає сміливості і не буде визнання, що їхній «язик» був спримітизованою спарадійованою калькою.

Європейські вчені у кінці 18 ст. відкрили для себе санскрит – мову оріїв-аріїв, – наголошує письменник і мовознавець Олекса Різників, – яку ці білі люди принесли у II тисячолітті до н. е. з України до Індії, мову давньоіндійських релігійних текстів. Очам здивованих вчених явилася пречудова, пребагата мова.

Ось сер Уільям Джонс пише про це у зверненні до Королівського Азіатського товариства Бенгалії у 1786 році:

«Санскритська мова, яка б не була її давність, має дивовижну, подиву гідну структуру: вона досконаліша за грецьку, багатша від латинської, вишуканіша, ніж вони обидві, однаке така близька до них обох і за дієслівними коренями, і за граматичними формами, що це не може бути грою випадку...» (О. Різників: Чим українська мова багатша за інші?), Літ. Укр., № 36-50, 29.09. – 29.12.2016).

А синонімічний ряд української мови у п'ять разів довший від московської. Тому В. Сеньковський очевидно й обурювався: Московська література нікчемна, неоригінальна, пласка, простацька, бідніша навіть за турецьку щодо сили уяви та висоти думки. Московська мова жебрацьки вбога, лексика вищих понять – все позичене, якась дерев'яна щодо гнучкості форм. Мова неписьменного українського селянина значно багатша за московську літературну і лексику, і гнучкістю, і багатством форм та виразів. Нечиста сила занесла мене до московської, вибачайте «літератури».

На цю тему детально розмірковував і український чудовий письменник-класик Іван Нечуй-Левицький, що московська література непотрібна для України і для слов'янщини. А «Хто з українців каже, що він космополіт, то так і знай, що то або ледащо, або скацаплений чоловік, втрачений для України своєю працею й душевними силами».

Про московську літературу ще додавав, що вона «для України має вартість тільки одкидну, а не покладну, а на такому коні далеко не заїдеш при теперішніх завданнях європейських літератур».

Який народ – така й мова. Які гени – така й натура, мораль і література.

Біологічно – це язичіє московських мутантів-андрофагів. Подібне есперанто – змієподібна. Але первісне й генетичне ім'я – це корінь ментальності. Москва – гнила вода, як їхнє нутро, гени. Кацапські матюччя – найяскравіший вияв моралі і стану говоріння, антикультури, зрештою, дикунської природи мокселів.

І сьогодні й раніше московське язичіє – це мова убивць. Переконуємося щодня, щогодини на Донбасі і в Криму, де кацапи убивають навіть дітей, підсовуючи їм іграшки з мінами, тероризують населення, що не виїхало, каструють полонених. Варварська орда.

Поет Петро Вяземський писав, що навіть ліра М. Ломоносова була відголосом полтавських гармат, тобто наслідком завоювання українців московитами. А взагалі кацапське, умовно кажучи, письменство, проникливі деякі уми московські так і казали, – це «славословіє резні» майже в усіх їхніх поетів і прозаїків є необхідність періодично проходити через окуповані землі «з вогнем і мечем». Що кремлівські мутанти й нині роблять на Донбасі чи в Сирії хімічними і фосфорними бомбами, вбивають дітей у Грузії, в Південній Осетії, Палестині, Лівії. Робили це зло по всім світі і будуть бомбити і вбивати, допоки їх не зупинить супротивна сила і не зникне, розпадеться імперія зла, а краї, автономно-національні області стануть самостійними.

Історик-публіцист Д. Шушарін дає нинішню характеристику окупантам:

«Нинішній кремлівський режим здатен на все аж до використання першим ядерної зброї, або використання її в ролі пояса шахіда... Проти стояти московській експансії в рамках права й моралі неможливо. Чинити опір їй без жертв і втрат також» («День», 12-13.09.14).

Тобто здавайся, хто може, чи рятуйся по всякому і де тільки можеш.

Московський історик і публіцист Д. Шушарін писав у газеті «День» (23-24. 05.14), що провідники московського нацизму – найтупіші, найзлісніші українофоби. Їхнє невігластво відомо давно. На його думку, московська ідентичність – «це завжди антиідентичність, хоч би яке зовнішнє оформлення вона не мала – самодержавне, комуністичне, варварське й нацистське, як зараз».

Він пише: «Русифікація – уподібнення російському суспільству та російській інтелігенції, повністю підпорядкованій законам

масової культури. І одна з ознак русифікації – заклинання з приводу кацапів і москалів, що насправді свідчить про залежність від них, про запозичення російських способів національної самоідентифікації» (13-14.02.2015).

Отже навіть при кацапізації українців та інших «іногородців» ми залежні від них, ще й маємо «запозичувати» їхні «способи національної самоідентифікації». Незрозуміло: кацапізуватися далі чи українізувати кацапів та інші народності. Як хитро закручено це обморочене славословіє історика.

На його думку, Україна вже зазнала поразки у війні, яку називала АТО. (Як просто і зрозуміло!). Їхня стратегія – експорт деградації насамперед українців. Він так і пише: миру не буде, тільки подальше розширення відторгнутих територій. Загарбання і є їхня ідентичність. Зрештою він і зазначає, що це тріумф нищості.

Отже готуйтеся українці до нашестя варварських убивць і не чиніть подальшого опору. Підставляйте голови: або в петлю добровільно, або під кулі, в ярмо неволі...

Оця антиідентичність, невизначеність... цього протоплазменого конгломерату склалася давно. Літописці 12 століття зберегли назви цих московських «приєднаних», тобто завойованих племен: чудь, меря, вепси, лів, воль, ям, чухна, весь, пермь, мурома, мордва, комі, мокоша, мешеря, череміси, югра, печора, карель, зирян, ерза, егра, самоядь, ханти, башкири, якути, чукчі й багато інших племен і народностей до самої Якутії і Сахаліну. Їх усіх кацапізували, хоча є невеликі винятки.

Хоча навіть уже генетичні московські центри дослідили, що вони не належать до слов'ян, та вони все це перекрутують і перебрешуть, бо інакше вони не москвини, а людомори і націєвбивці. От і заявили, що й українці на Сході не слов'яни: «східні українці практично нічим не відрізняються від росіян, комі, мордви, марійців». Але ті «засланці» – сотні тисяч і мільйони москалів, починаючи після Переяславської угоди, якої насправді не було, а тільки підтасовка фактів і нахабне вторгнення в Україну (Див. «Переяславська рада 1654 року»). (Історіографія та дослідження).

Опісля засилля цієї орди відбувалося постійно, особливо після 1657 року, регулярно, особливо з 1917, 1921, 1932, 1939, 1945, 1947 років аж по сьогодні, як феєсбешники в попівських рясах – кремлівськими агентами, під виглядом торгашів, шоуменів, попсової тарабарщини, мильних кінодрам та багато чого іншого аж до реальних убивств по всій території України, навіть у Києві, заселяючись під різними причинами, оминаючи всіх та за допомогою місцевих гнид – колабораційних юд.

Українців убивали, морили голодом мільйони, проводили «зачистку» території. У 20-і, 30-і, 40-і, 50-і роки заганяли в табори українців і там їх нищили, а на наші землі заселяли кацапню. Тому ці кілька мільйонів і є «іхніми». Тепер «іхтамнетів» годуймо... Страждаймо самі... до скону.

У перекрученні фактів москалями є небезпека – продовжувати вбивати українців-захисників свого народу й України, загарбавши наше добро, а якщо не вдасться, то знищити його. Хай порахують скільки українців живе на Кубані, Ставрополі, Таганрозі, сусідніх областях з нами: Білгородська, Воронізька, Курська, Тверська, Новгородська та по всій імперській федерації.

Для мокселів це виправдання війни. І про «братство» вже не йдеться. Вони завжди були найлютішими ворогами супроти українців і світу. Цю генетичну протилежність і відмінність між нами й ними та слов'янським світом дослідили й зарубіжні вчені, зокрема німці, та висвітили це фундаментальне відкриття в ЗМІ.

Електронно обчислювальна машина під керівництвом філолога мовника за покликанням, який вільно володіє всіма слов'янськими та кількома європейськими мовами, інженера-обчислювальника Валентина Стецюка, визначила, що українській мові належить центральне місце на лінгвістичній карті всієї Слов'янщини («Визначення місць поселення древніх слов'ян графіоаналітичним методом», – *Ізвестія АН СРСР*, 1987, № 1; *Наше слово*, ПНР).

А мова – особлива характеристика. Або, як писав німецький філософ Мартін Гайдегер (1889 – 1976), «Мова – дім духу». Дух у москів руйнуючий. Чи ще як дослідник виводив буття людини із мовлення: «Бути людиною – означає: бути в мовленні (Гайдегер, «Дорогою до мови»). Та агресор – людомор, убивця. Це «дух» людоджерів-мутантів.

Інший визначний німецький вчений-мовознавець Вільгельм Гумбольдт (1767 – 1835) – розробник філософських основ порівняльно-історичного методу вивчення мов визначив, що мова – це світ і світогляд. Мова, зрештою – це гени. І відповідна діяльність.

Отже зрозуміло, який дух у московських загарбників-андрофагів. Біологічно – це мова московських параноїків. Але цим хай займаються генетики, нейролінгвісти – науковці мови, які вивчають мовлення людей, а в даному випадку не просто з відхиленою від норми психіки, а з переплутаними в голові поняттями Добра і Зла, це визначальна риса націєвбивць.

Майже всі писателі московські оспівували загарбництво. Ломоносов, Державін, Пушкін, Лермонтов, Вяземський, Жуковський,

Достоевський, Тютчев та інші, особливо нинішні перодряпи, коли москалі напали на Україну. І переважна більшість писали за «расширение пределов родной страны за счет своих соседей». Та фізичне нищення людей, привласнення, «есть і п'ять із готового». Особливі нападки на Україну здійснюють нинішні злоречиві бевзі та неуки-графомани. А це сотні тисяч зразків антиукраїнського спрямування.

А «Современный жаргонно-опошленный русский язык, который даже языком не назовешь, для целей богослужения использовать невозможно, потому что в ньом много зла...» (Аргументи і факти, № 11, 1999).

«Світової, історичної ваги московська література ніколи не мала і мати не може... Всілякі балачки про рівність московської літератури з європейською треба вважати за порожнє базікання, або за маячню чванливості» (Вісаріон Белінський, «Літературні сні»).

Інший московський критик зазначає: «У своєму змісті московська література перевищила всі літератури своєю огидною безсоромністю та нахабством» (В. В. Розанов, «Апокаліпсис нашого часу»).

На думку історика М. Шелгунова, не прийшла і не прийде для москвичів пора «умственного разв'ятія». Таємниця їхньої мови у їхній натурі і навпаки. Не ті гени і не той генофонд. Не той патефон, хоча ті самі платівки і пісні: «п'ять і есь із готового» та вся решта ідеології розбійницьких і блатних похабних пісень – буслаєвщина. Який народ, така ж мова, такі й пісні. Точніше блатняк і балаган московських ушкуйників і хайлів, звироднілих убивць.

Писав московський письменник А. Масайнов у праці «Про дикунів океанійських і дикунів московських», що якби оцінювати моральні ідеали московського народу за піснями, що він їх створив, то це жах!

І йшло загарбання та винищення корінних народів, переписування історії, спалювання невігідних літописів і заново їх «творення» – наповнення вигідною для москвичів брехнею. Хто не бреше й не краде, той не «русскій» (Олександр І), крім їхньої параноїдальної агресивності. Основа їхньої натури – аморальність, заперечення честі і совісті, хоча дарма про це говорити. І це не просто зашореність, а несприйняття.

Від 1926 по 1979 рік в СРСР зникло не по своїй волі 93 етнічні групи, – зізнавалися комуністи в однойменному часописі (1988, № 15, с. 63). Так це язичіє моксель і мара кацапізмів нищила інші народності і їхні мови всілякими способами, не кажучи про фізичне забиття. Правда, інші газети називають цифру москалізованих народів близько 200.

Вчений І. Дем'янчук наводить такі вражаючі дані про народи у Федерації:

«У Росії повністю зникли саянські самодійці (камасинці, койба-ли, матори, тайгинці, карагаси), вимерли яринці, байкотовці, котги, пумпілони, ассани, аринці, омуки, байкальські якути, айни, юги. Кереків лишилося 8 осіб, гольдів 100, енців 300, ороків 346, алеутів 482, негідальців 500, орочей 686, нганасанів 811, тофоларів 837; нема надії, що ці народності виживуть, а їхні мови мертві вже сьогодні... За даними ЮНЕСКО, в Росії в зоні зникнення 136 мов» (Україна молода, 17.05.2012). Уже зникло близько 200 мов угрофінської групи, а також інших східних тюрських мов і діалектів та невідомо скільки забутих, не названих.

На черзі українці, хоч їх убивали постійно й нищили голодоморами мільйони. Сябри, за деяким винятком, вже не відчують себе білорусами, втративши рідну мову й культуру з придурком також при владі, що віддав рідну мову на поталу москалям.

20 відсотків українців також не володіють українською мовою і називають «своєю» есперанто московських андрофагів, які нищать усе: і мову українську найперше, бо це перший і останній аргумент нашої етнічності, основа основ та перша ознака. Близько кількох мільйонів москалів нагнано в Україну віддавна, через яких московський агресор напав на східні українські землі у 2014, вбиваючи українців, і захопивши Крим, де тероризують українців і татар, заселяючи кацапнею півострів та Донбас, аби ті голосували проти України, а кремлівські головорізи захоплювали землі і далі.

Американський сенатор Чарльз Дж. Керстен у 1962 році наголошував: «Московські методи нищення українців такі немилосердні, що їх в історії тиранії ніде знайти не можна».

Все це можна простежити від появи цього андрофагівого конгломерату і після окупації Криму й Донбасу. Допоки існуватиме цей москшизм у вигляді загарбницької федерації, спокою не буде до знищення імперії, найзліших і найлютіших ворогів людства. Двоголова гідра, писав московський літератор В. Курочкін про украдений московський герб у Візантії, «основа всіх убивць, ідіотів і злодіїв...»

Про божевілья Кремля писала й говорила правозахисниця Валерія Новодворська, яку таки московська влада загнали в могилу. Ерефія, на її думку, почала війну проти України підло, це агресія московських спадкоємців гітлеризму і сталінізму. Вона ще на початку дев'яностих попереджала, що як тільки віддамо атомну зброю, так московські шовіністи вчинять агресію проти українців.

Ця ерефія має бути виключена з ООН і з усіх європейських організацій, з застосуванням всіх видів санкцій, а якщо це не допоможе, то

війська НАТО зобов'язані захистити Європу від московських фашистів. А московський фашизм, як свідчить Друга світова війна, виликувати неможливо – його можна лише перемогти, знищивши, як гітлеризм і сталінізм (доктор Вишневський. УМ. 9.7.2014).

Вперше цей термін увів у історіографічний обіг філософ і богослов Микола Бердяєв і згодом переконливо додав, що їхній «фашизм уже настав».

А його брат Сергій писав вірші українською мовою, де є такі рядки: «І кров мою чужина не наситить: Земля кацапська – проклята тюрма».

Відомий московський історик М. Покровський писав, що Москва збудована на кістках «іногородців».

Нині ж, у час інформаційної і збройної агресії проти України, московські історики й публіцисти пишуть, що московська стратегія – це експорт деградації і загарбання. І головне тут, на думку того ж історика Д. Шушаріна, не танки і диверсанти, а московська попса, московська масова культура, яку споживають українці.

А ось цікава історична думка одного з нинішніх етнологів-істориків, хоча це було відомо науковцям і раніше про мокселів. Народоописовець А. Сірик у праці «Чуднів на самій бистрині історії» підкреслює думку, що назва фіно-волзької мордви означає «прихильники Мардохея», тобто ім'я спадкоємця головного «книжника» – оберігача вавилонської бібліотеки – Мардука (Мардухая). Хоча зрозуміло, що ці мордвини до мудрості бібліотек стосунку не мають. Спорідненість наріччя мордви, мокші й ерзя – різновиди людності тих країв: мокша (Мокош, себто Москва – прихильники Мосоха – Мойсея) – назва міського населення; ерзя, тобто (мовою ідіш) Рейзя, себто Русь, тобто сільське населення. Там же існують двоє сіл – мордовське і нижчегородське – з приголомшливою назвою «Хананаївка», тобто місце осідку хананеїв, тобто земля ханаанська, земля Івана (Хана), тобто земля руська, земля обітована!

Москва (Мосха) за Івана Калити, найімовірніше, була за свідченням чимало вчених, водночас християнською, «містом Мойсея» (патріарха Мосоха), і головною мечеттю (Моска, первісні башти Кремля – мінарети).

Багато і нинішніх вчених мовознавців порівнюють московське язичіє до штучної мови, складеної Л. Заменгофом – есперанто, грамадика якої дає можливість творити, бо складається з коренів слів, спільних кільком європейським мовам, пише білоруський мовознавець і етнолог В. Ростов та інші.

Польські і чеські лінгвісти, творці слов'янських граматики чітко розрізняли московське наріччя й українську мову. Тому московський каженик не причисляли до слов'янства, адже був «скуден» на слов'янську лексику. Як пише лінгвіст із Москви І. Улуханов, основа мосхів була угрофінська й тюрська.

Академіки-мовознавці О. Шахматов, М. Мар інші стверджували, що батьківщина московської мови – Болгарія. Власне москвинське наріччя походить із церковно-болгарської мови. А творилася чи «образовался» він (язик) у Києві, де зазнав вперше сприятливого впливу народного середовища, вкінці ж розвинувся він у Москві.

Щодо «окончатально розвился», то від остаточного потатарщення московської мови врятували сильні впливи Києва. Аж до М. Ломоносова (1711 – 1765) всі москвини вчилися з української граматики Мелетія Смотрицького, писав і Н. Трубецкой.

У лекціях з історії московської літератури С. Архангельського написано:

«Аж до 18 століття Московщина жила чужим літературним добром: Києва, Львова, Вільна. Власних московських письменників майже не було. Київ зробив величезну прислугу Московщині, ознайомивши її з культурним надбанням Європи. Граматика М. Смотрицького дуже вплинула на московську мову 17 ст. Спроба М. Ломоносова її змінити не вдалася».

Витоки московського койне починаються з походження племені андрофагів, їхнє проживання в болотах і лісах привчало до дикості, де не було ні моралі, ні закону.

Історик М. Покровський безапеляційно стверджував, що в жилах москвинів тече щонайменше 80 % азійської крові. А також визначав «зібкость», «калужское тесто» мокселів.

Тверде переконання було в Кобзаря, що в «москвині кругом чужі люди».

А «зробивсь вівцею, – писав Володимир Даль, – вовки готові». Та вовки наїлися і сплять. А ці андрофаги ніяк не нап'ються людської крові.

Ну як казав Троцький-Берштейн: Всіх українців винищити і їхні землі заселити москвинами. Що й нині кремлівські головорізи роблять. «Бодай вони повиздыхали», – казав Григорій Квітка вустами Шельменка денщика.

Безапеляційно відомий філософ і громадський діяч Петро Чаадаєв у своїх працях («Твори і листи») стверджував власну, очевидно на його переконання, безсумнівну істину:

«Настав час, коли незнання Московщини загрожує європейській безпеці. Європейці мусять зрештою зрозуміти основну причину, що спонукає цю величезну імперію виходити за свої межі і нападати на інші народи. Московщина – це окремий, ворожий європейським ідеям світ. Світ азійських кочовиків, які не знають іншого шляху, крім загарбання і поневолення народів».

Відомий Карл Маркс характеризував і аналізував московську дипломатію та стратегію територіального поширення як намір світового володіння. Московські способи, тактика мінялися і мінятимуться, наголошував він, але провідна зірка московської політики – підбити світ і панувати в ньому – є і буде незмінною. Москва грабуватиме доти, доки не зустрінє опору. К. Маркс у центрі уваги мав московську експансію, а далі – неадекватність міжнаціональної поведінки стосовно захоплених земель і населення.

‘Саме ідеологу «світлого майбуття» К. Марксу належать ці знаменні, правдиві і пророчі висловлювання:

«Московщина породжена й вихована у потворній і приниженій школі монгольського [точніше *ординського*] рабства. Дужою вона стала лише тому, що в майстерності рабства виявилася неперевершеною. Навіть тоді, коли Московія стала незалежною, вона й далі залишалася країною рабів...»

Політика Московії – незмінна. Московські методи і тактика змінювалися і змінюватимуться, але провідна зірка московської політики – підкорити світ і правити в ньому – є й буде незмінною. Московський панславізм – це лише одна з форм московського загарбництва».

Ось ця московська політика вбивства націй і народностей триває й сьогодні.

Професорка, зав. кафедрою україністики Римського університету О. Пахльовська в статті «Російська мова і демократія: нерозв’язана дилема історії» (2008) пише: «Русской нації» насправді немає. Щоб вона не вимерла, а навпаки, народилася, єдиний спосіб – піти війною на Україну».

Напад на нас почався на 2014 року і триває вже сьомий рік. До цього постійне насилля і війни.

Письменник, сценарист, публіцист Олег Панфілов цілком логічно доводить також про штучну Московщину, створену в результаті загарбницьких воєн, як і штучний московський люд, які привласнюють чуже і ніколи в цьому не зізнаються. Це ще В. Даль визначав у своєму Словнику живого наріччя «великорусскаго языка 1865 термін «комунисмь» – «політичне вчення про рівність станів, спільність володінь і

правах кожного на чуже майно». Дефініція комунізму виправдовує їхнє загарбання віддавна.

Відомий нинішній публіцист Олександр Невзоров у своїх передачах, інтерв'ю писав прямо: Кремль – жорстоко підступний, а найжорстокіша путінська церква»; Достоевський – ідеолог московського нацизму, а Пушкін – винятковий дурень. Із міфів Москва творила ідеологію загарбання. І нічим, крім захоплення, грабунку, вбивств, смертей Росія не займалася. Не було іншої Росії.

То де ж їм дітися? От вони й завойовують собі «життєвий простір» загарбництвом і вбивствами та винищенням людства, допоки самі не зникнуть з імперської арени в протистоянні зі справедливістю.

Академік, нейрофізіолог, лауреат Нобелівської премії І. П. Павлов висловився широко й ґрунтовно та науково: «Маю висловити свій сумний погляд на московську людину – вона має таку слабку мозкову систему, що нездатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова».

Щодо вчених, то тут багато нині досліджень від мовників, археологів і генетиків, до філософів, культурологів та істориків.

«Заповітна сутність української мови у давньоорійську пору, коли праорійська агрокультурна спільнота зародилася й розвинулася на родючих центральноевропейських землях нинішньої України, сформувалися орійський сонячно-моральний світогляд, ясновідні знання й заповідна мова, крона якої розгалужилася в діалектах племен індоарійської й індоіранської спільнот, і на їхній основі систематизовано найдавніші писемні мови – санскрит і авестійська» (письменник, перекладач, культуролог Шокало Олександр: Четверта хвиля. 16.05.19).

А історик-дослідник українського походження (П. Штепа) писав, що мову кацапи склали з позичок: фінів, татар, українців, німців, французів інших. Якщо вибрати всі слова цих та інших народів, то лишиться московський матюк. Та й то, кажуть, що й матюки мають не їхнє походження, а наближене до тюрського. А злодійство, брехня, ошуканство, волоцюгство, загарбництво у них спадково-конгломеративне... Писав один із журналістів у інтерв'ю «Життя під п'ятою окупантів», що це жабогадюки із РФ і зомбовані недоумки, хоча грабують інших постійно. Така в них виробилася одна дія.

Подібне писав філософ, письменник, публіцист і критик Олександр Герцен: жахлива, кровава, бридка, нелюдська, нахабна мовою Московщина... Література фіскалів, м'ясники без минулого в генеральських еполетах – ненависть, бридкість поселяє в себе ця Московія, так обурювався відомий демократ.

Делікатніше висловлювався з цього приводу філософ, письменник і публіцист Петро Чаадаєв (1794 – 1856):

«Ми живемо лиш найобмеженішим сьогоденням, без минулого й майбутнього, серед мертвого застою ...У нас немає нічого індивідуального, на що могла б опертися наша думка»; «ми ніколи не йшли поряд із іншими народами, ми не належимо до жодного з великих сімейств людського роду; ми не належимо ні до Заходу, ні до Сходу, в нас немає традицій ні одного, ні іншого. Перебуваючи немовби поза часом, ми не були зачеплені всесвітнім вихованням людського роду.

Ми ж, прийшовши у світ, як незаконні діти, без спадку, без зв'язку з людьми, що жили на Землі до нас, ми не маємо у своїх серцях нічого з тих уроків, які передували нашому існуванню.

...ми не запропонували жодної ідеї до численних ідей людських, нічим не сприяли поступові людського розуму. Все, що ми отримали від цього прогресу, ми спотворили. З першої хвилини нашого суспільного існування ми нічого не зробили для загального блага людей; жодна корисна думка не народилася на безплідному ґрунті нашої батьківщини; жодна велика істина не вийшла з нашого середовища; ми не завдавали собі труда придумати щось самим, а з того, що вигадали інші, ми переймали тільки оманливу зовнішність і даремну розкіш.

... навіть у світі науки, що обіймає все, наша історія ні до чого не пристає, нічого не з'ясовує, нічого не доводить. Якби дикі орди, що збурили світ, не пройшли по країні, в якій живемо, перед тим, як прямувати на Захід, нам ледве була б відведена сторінка у всесвітній історії.

... ми принесли з собою лише ідеї та прагнення, наслідком яких стало величезне нещастя...».

Після першого філософічного листа в «Телескопі» (їх було всього вісім, крім «Апології божевільного», уривків та різних думок (1828 – 1850) О. Пушкін у листі 19.10.1836 до П. Чаадаєва, який прихильно сприйняв шовінізм поета у творі «Клеветникам Росії» та «Бородінская годовщина», датованих серпнем та вереснем 1831 р., зокрема зазначав:

«Наше суспільне життя – сумна річ. Відсутність суспільної думки, байдужість до будь-якого обов'язку, справедливості та істини, цинічне зневажливе ставлення до людської думки і гідності – все це на правду може довести до відчаю».

Їхнє суспільне життя, історія і мова, і наміри вбивати інші народи – все це як єдине ціле. Хіба не писав той же О. Пушкін про польське повстання 1830 року «наші исконные враги будут окончательно истреблены», а «война будет войной до истребления».

Чи в листі до П. Вяземського 01.06.1831 О. Пушкін висловлювався рішуче про поляків: «Но все-таки их надобно задушить, и наша медленность мучительна».

Коли ж москалі потопили поляків у крові, придушивши повстання, то Пушкін тріумфував. Ну, повного істреблення не вийшло, «врагі» досі живуть, може тому кацапи й досі «мучаться» від невдалого злодіяння.

Іван Франко мав неспростовану рацію в питанні москвофільства, а в статті «З остатніх десятиліть ХІХ в.» чітко визначив:

«Москвофільство як патологічний об'яв у нашім житті» (Франко І. З. тв. у 50 т. – К.: Наук. думка, 1984, т.41, с. 492).

Хоча думки багатьох мислячих міжнародних діячів, окрім самих московців, сходяться чітко в одному: московщина «не має права існувати взагалі» (С. Волконський).

Про це ж говорять і пишуть журналісти А. Бабченко, О. Тверський, які виїхали з Московії, інших убили московські кегебісти – Б. Немцова, А. Боровика, В. Новодворську, інших.

«Московське плем'я – вороже всякій свободі», – наголошував Д. Флетчер. І уточнював: «Хто хоче укоротити своє життя, хай їде до Московщини».

Відомий Бонапарт Наполеон також дав нищівну характеристику москалям: вони не лише найжорстокіші дикуни, але й найпідліші, бо не мають жодного уявлення про мораль.

Професор Ягелонського університету в Кракові Новак наголошував на думці, що Московщина – найнебезпечніша держава у світі (Свобода, 15-21. 08. 2013). Академік із Москви Ю. Афанасьєв так і назвав свою книжку: «Небезпечна Росія» (2001).

Ось цей рашизм, завоюництво, агресивність і загарбання варті боротьби з ними. У питаннях національних досить тупий шовініст Ф. Достоевський (за його висловом) писав: «Де ступала московська нога, там Расея!». Автор «Бісів» визнав, що коли європейці пізнають московщину, «то їй прийде велика безпека»:

«Росія не лише повинна взяти під свою державну десницю всі слов'янські народи, а й перенести столицю у Константинопіль (Стамбул)... Нам потрібна війна і перемога. З війною і перемогою прийде нове слово. І почнеться живе життя, а не єдина лише мертва балаканина як колись – та що як колись: як досі, гаспада!» (Вечірній Київ, 26.11.1994).

Отже до завоювань москалі мали мертву балаканину. Москвини були загарбниками не лише фізичними, а й духовними, про що

яскраво стверджує кацапізація всіх загарбаних народів та етносів, їхніх земель.

І повіримо також московському критику Василю Розанову: «Московщина – це потвора, що нею навіть пекло гидилося, і виригнуло на землю».

А також віриться відомому письменнику І. Тургенєву: «Якщо б Московщина крізь землю провалилася б, то у світі нічогісінько було би не захиталося».

Отож І. Тургенєв і писав О. Герцену: «Спокон віків були «разбойничкі» муромські, брянські, саратовські, бігуни, шатуни,... голь кабацька, пустосвятці, сіятелі всячеських брехонь, «несбыточных надежд и свар».

На ці слова посилається письменник Іван Бунін в «Окаянних днях» і додає свою правду: «Скільки цих атавістичних осіб, круто замішаних на монгольському атавізмі! Весь, Мурома, Чудь белоглазая...»

Нобелівський лауреат з літератури І. Бунін у «Спогадах» писав чітко і ясно про цю мішанину, конгломерат московської протоплазми:

«Щодо духовності, моралі та інтелекту, то московське освічене суспільство – це зборище руйнівників, блюзнів, духовних волоцюг, розумових шахраїв, моральних розпусників, безсоромних брехунів, простацьких хвальків і дикунів, дикунів і дикунів. Але всі вони зарозумілі аж до посміховиська. До цього, вибачайте, «суспільства» належать також і моральні та розумові сифілітичні пришелепи, бевзі, виродки, напівбожевільні, істерики, цинічні моральні і фізичні повії обох статей. І ось це гидке, макабристичне болото маємо ми, москвини, за свою духовну, культурну і розумову еліту, за передовий авангард нової Московщини. Тьфу!»

У віршах москвинський патріот І. О. Бунін пише про своїх москвитян жорстоко, але правдиво:

«Блажен, хто роздробить об камінь твоїх, Блуднице, чад. Блажен, тебе разящий лук Господньої святої помсти».

Справедливими бувають чесні і правдиві, і Бунін мав на цю масу переконливі та неспростовані підстави висловити свою думку, адже його проникливість варта уваги.

Словом, москва – «сатанинський народ» (Зінаїда Гіпіус), «виродки людські» (Олександр Герцен), «душегуби і злодії» (Михайло Булгаков), «не народ, а історичне прокляття людства» (Іван Шмєльов). А ще як писав Іван Аксаков: «стоїть твердиня цілісного зла, царює і бездумна темна лжа».

На людожерів не можна перенести логіку цивілізованого світу. Навіть тваринного. Бо люта дика вовчиця частіше рятує у глухому лісі

людське дитя від голоду і смерті. Москалі ж вбивають без жалю, що нині бачимо щодня.

Д. Мережковський якось зазначав: «Природна річ: Ескімоси їдять сире м'ясо, а москвини катують людей... Лежачого ніде не б'ють. А у нас у Московщині б'ють, і то з подвійною насолодою» («У тихій каламуті»).

А ці нелюди – суперхижаки – ні перед чим не зупиняються. У них нема нічого людського. Чи, як писав Євген Гуцало, дещо є: «забальзамована трупна ідеологія». Подібні висловлювання робив Нобелівський лауреат Іван Бунін, пишучи про «смердючі пранці московського мракобесія».

Олексій К. Толстой писав про Московську, умовно кажучи Русь, також однозначно:

«Це Русь пралису, монгольська, дика, звіряча. Ця Русь зробила своїм національним ідеалом криваву деспотію і дику запеклість. Ця московська Русь здавна-давен і досі була, є і буде цілковитим запереченням всього європейського і запеклим ворогом Європи».

Щодо Європи, то варто процитувати французького історика Жюля Мішле (1798 – 1874):

«Московщина – це сила дикунська, це світ беззаконня, це світ, ворожий всякому законіві і насамперед моральному. Москвин не має найціннішого, що має людина – це здатності відчувати моральне добро і зло. А ця здатність є основою всієї людської культури... Московщина, використовуючи європейські вольності, ширить заколоти, безлад у Європі. Вона напала на Польщу, ніби обороняючи селян від гноблення їх польською шляхтою. Напала на Туреччину, ніби обороняючи політичну та релігійну свободу балканських слов'ян. Своєю пропагандою Московщина руйнує духовні і моральні основи у кожного народу, що став її жертвою. Москвини збудували свою імперію на сліпій, дикій вірі у свою місію «рятувати» світ, не звертаючи найменшої уваги на жертви навіть самої Московщини. Передумовою свого успіху вони вважають цілковите знищення особистості, понівечення всього духовного і культурного життя. Якщо ми, європейці, допустимо Московщину до участі в наших європейських справах, то ми впустимо до Європи моральний розклад, колотнечу, безлад».

Пасаж гідний пензля великого Рубенса і його класичних полотен.

Нині бачимо загарбання, і вбивчу війну кацапів перш за все у нас під приводом «захисту» кацапоязического населення. А в Сирії – війна з тероризмом, але вбивають мирних мешканців, щоб вони тікали в Європу. Москалі ж самі і тероризують народи і є терористами, про що

пишуть і говорять правдиві зарубіжні ЗМІ. Це і є світова колотнеча і ранише й нині, і буде доти, допоки Московщина не зникне, не розвалиться на окремі національно-етнічні області і краї. Та допоки це станеться, то москальня може завалити й Європу, говорив член французького парламенту Буасі Д'Англь ще 1795 року. Оце реалізм.

Про суть московської натури можна дізнатися і від сучасників. Наприклад, московський режисер Андрій Михалков-Кончаловський пише про те, які і хто вони в наш час та їхнє місцезнаходження разом із їхнім есперанто:

«Росія зараз у Середньовіччі. І не в Київській Русі, а в Московській. Київська Русь не колабораціювала з Батием – вона була зруйнована татарами за допомогою Московського князівства. А в Московському князівстві були абсолютні колабораціоністи у владі, і вони індоктринували ординський синдром у російську свідомість. Чернишевський чудово написав, що в кожному з нас трохи сидить Батий. Є великий Батий у Кремлі, під ним – ще десяток, тисячі, потім сотні тисяч батіїв, а потім – найменші, але вони – начальник паспортного відділу, ліфтер – це теж батії» (Укр. мол. 17-18.05.2013).

Тобто руйнатори і загарбники, вбивці і брехуни. Все це йде від голови, від думки, а думають вони і говорять власним кажеником, своєрідним есперанто, конгломератом наріч. Звідси і бойня, убійство українських захисників, загарбання, провокації.

Та як же говорили ці племена, підкорені садистичними кремлівськими правителями невідомого походження, хоча явні моральні потвори?

Найяскравіше і найгрунтовніше зробив це московський лікар і лексикограф, етнолог і етнограф Володимир Даль на псевдо Козак Луганський, бо народився на Луганщині. Відомий зібраним словником у чотирьох томах, приказками і «Записками про ритуальні вбивства», своїми казками, оповіданнями, статтями.

У вступі («Напутньому слові») до чотиритомного «Тлумачного словника живого наріччя великомосковської мови» (так спочатку називався словник, виданий 1862 р.) і в доповідях 1860 року великий подвижник В. Даль обґрунтував, що в Московії єдиної мови, як такої, не було, а тільки 7 основних наріч, або говорів.

Характерним у його праці є те, що якби в минулому Новгород, Псков чи Суздаль взяли перевагу над Москвою, то «нинішній московський язик вважався б наріччям». У межах лише кремлівських стін це наріччя перетворилося на мову урядовців, письменників, просвіти.

Самостійною мовою, на його думку, розвиненою є мова зі своєю граматиною і писемністю. Він підкреслював, що мова московська «ще не склалася» через вплив чудських племен.

В. Даль вводить термін «наріччя приказне», тому й московське наріччя найменше стосується щодо місцевості, котру займає, і переважно є вживаним урядовцями царського двору, і те, що творилося в кремлівських стінах – різня, вбивства, садизм. А якщо піднятися на мури московські, писав Даль, то можна окинути поглядом в усі чотири сторони, де вже мовлять по всякому. Навіть чути вимову українську: «хліб, сіно, біда».

Ось, на думку В. Даля, як утворилося москвинське наріччя (говір):

«На розстанях між Ростовом, Новгородом, Тверрю, Володимиром, Суздалью, Рязанню, Курськом, Смоленськом та іншими містами, на річці, що мала дивну назву «гнила вода», заснувалася Москва на два – дев'яносто верств від найближчих до неї столиць, і вона ж поєднала їх під свою державу. На цім спільнім роздоріжжі зіткнулися наріччя чи говори чотирьох країн і тут створився свій говір».

«Від Москви на північ панує наріччя новгородське; на півдні – рязанське; на сході – володимирське, на заході – смоленське».

Головними московськими чи як він називає «великорусськими» наріччями є лише чотири «наріччя», бо «новорусское» і «донське» було сумішню (суржином) московського й українського.

«Північне наріччя, чи новгородське, – продовжує В. Даль, – ільменьське, верхньо-руське панує на півночі от Москви і північному сході... Давно уже було помічено схожість цього наріччя з малоруським». Тобто з українським.

Яка ця «близкість», то видно не лише з «напутнього слова» В. Даля, де він приводить по 10-20 типових слів для таких губерній: Новгородської, Тверської, Олонецької, Вологодської, Архангельської, Пермської. Із 80 слів 71 слово вживається в українській мові по сьогодні. До всього, серед цих слів немає такого, що вживається нині в москвинів.

Із десяти томів творчого багажу, окрім тлумачного словника москвинського наріччя в чотирьох томах, В. Даль має унікальний, з точки зору характеристики мови й натури угро-фінських племен московщини, двотомник москвинських приказок, пословиць.

Володимир Даль (10. (22). 11.1801 – 22.9 (4.10) 1872) – відомий лексикограф, письменник, етнограф. Приятель М. Гоголя, О. Пушкіна, Є. Гребінки. Знався з Т. Шевченком. Мав творчі стосунки з Г. Квіткою-Основ'яненком, М. Максимовичем, І. Срезневським.

У 1861-62 опублікував 30 тисяч приказок, примовок, серед яких є й українські. Перераховує зі значеннями племена: олонці, кайванці, вітегори, усольці, перм'яки, чусовляни, сильвінці, чердинці, в'ятчани, мценяни, сльчани та ін.

Найхарактерніше: ці етнографічні групи з одіозними характеристиками – злодії і брехуни, вбивці і биндюжники, про що говорять приказки:

Слець – всім ворами отець і Лівни всім ворами дівни; Тула зіпун здула (вкрала); Угличани: не бійсь, батька, адже це не наше (підбатьорення, коли йдуть на крадіжку); На Арать воровать, на Якшень продавать, в Мурашкіно конци хороніть; Лисковці – народ чесний: коли не вор, то мошеник; Черновське – місце воровське; Нема в царя вора супроти курянина; Орел да Кроми – перші вори та й Карачів на поддачу; Новосілевські вори (туляки); Воровская Песковщина.

Ось характеристика інша. Кострома – чучело. У них ні царя, ні закону. Правді нема місця в Москві. Москва розумна заднім умом. Московські люди живуть брехнею. У Москву йти – голову нести. Москва на болоті, вона горбата, сльозам не вірить. Москва гуляща і хвальковита. Москвин царелюб.

Козак Луганський вживає й українські прислів'я: Від москаля вріж поли та тікай; Батьку! Лізе чорт у хату. – Не займай, лиш би не москаль; Мамо, чорт лізе в хату! – Дарма, аби не москаль; Від чорта відхрестися, а від москаля і дубиною не відіб'єшся; Москаль ворона, а причіпливіше чорта; Як москаль скаже сухо, піднімайся під самі вуха!; Варив чорт із москалем пиво, та і від солоду відрікся; Московські люди живуть брехнею; У Москву йти – голову нести.

Все це мовно-філософська й пради́ва характеристика, що властива цій етноплазмі й нині: Який барин, така і дворня; Шуйський плут хоч кого впряже в хомут; Ніжегород – лібо мот, лібо вор, лібо п'яніца, лібо жена гулявіца; Казань прогрєблі – і Орду пройшли; Сімбірці – гробокради, качанники; Город Архангельській, а народ в ньому диявольський; Мезенці – сажо́ди, чорнотропи (*неохайні*); На Колі людину вбити, що кринку молока випити; Хвалинці – головорізи. Сизранці – вухорізи.

Про українців: Малороси – мазепинці, хохли, чуби; індюшка висиділа; галушкою подавився; індієка із одного яйця сімох хохлів висиділа; Чорт з хохла голову зняв та поставил індюшачу; Хохол дурніший за ворону, а хитріше чорта; Хохлацький ланцюг на всі сторони б'є (*хохли молотять через руку*); Чтоб те хохли да повидохлі! – А чтоб те москалі да іх повитаскалі (*відповідь*); І по воду хохол, і по мякіну хохол; Хохол

не совр'ють, да і правди не скажет; Он хохол (*тобто хитрий і впертий*); Продали с хохла пояс за трі деньгі, а хохол ніпочом в придачу пошол.

Зрозуміло, що в москалів Мазепа зрадник. Жид на ярмарку – що піп на христинах.

Цікаві є тлумачення «наших»: Він із наших. Він від стіни пише (*він із жидів*). Можливо це про мордвинів, мордачів, морданів, морда-тенків (є такі в Україні прізвища). Мордехай же імено юдейське.

Дослідники твердять, Пушкін – «надто розповсюджене ерзянське прізвище (від «пуш» – липа). Болдіно – мерянське поселення в Ерзяні. Няня Пушкіна Орина Родіонівна – іжорка. Тобто пушкінські казки – фіно-угрський фольклор. Лермонтов – мокша з Пензи, в перекладі з мокшанської – кінець світу. Хоча приписують йому й шотландське походження. Іван Бунін хоч і народився на Вороніжчині – мешчеряк, «буня» з мешчерської – гудзик. Сергій Єсенін – мешчеря й ерзя. Єльцин – удмурд. У Леніна – мордовська і юдейська кров. «Брат по крові» останніх двох – Путін, мати якого з Твері. (Див.: Сірик Анатолій, Чуднів на самій бистрині історії. – Трактат у 2-х частинах. – 2012, 2015).

У Тверській області були повіти, де використовували для письма фіно-угрські ієрогліфи. Михайло Калінін – «всеросійський староста», уродженець тих місць, згадував, що в дитинстві дуже дивувався: чому літери «А» і «Б» не є окремими словами, а буквами? На сьогодні вже з'ясовано, зазначає А. Сірик у своєму трактаті, що коріння Путіна – в народності вепсів, («слов'яни» називали їх весями). Шаманське заклинання вепсів «за щучим велінням, за моїм хотінням» – шука в них то-тем, отже й казка – вепська.

Якщо розглядати слово вепси за українським нині значенням, то слово складається з двох частин: «ве» – гидке, гидкі, і «пси» – зрозуміло. Пси нападають на жертву і розривають її, спочатку насолоджуючись перемогою – гарчанням зверху. Коли шука – хижак, це також дуже символічно і значиннево.

Саме цю мовну трансмутацію, що характеризує москалів, можна помітити неозброєним оком у 4-х томах «Етимологічного словника московської мови», складених Максом Фасмером і проаналізованих Олегом Трубочовим («Вопросы языкознания», 1957, № 5, с. 67).

Макс Фасмер (1886 – 1962) – німецький мовознавець, член АН СРСР (1928), дослідник індоєвропейських, фіно-угрських, тюрських мов. Мав праці з лексики слов'янських мов, історії розселення цих народів, а також іранських, балтійських і фіно-угрських. Склав етимологічний словник московської мови, тобто говорів (1950-58; москвинський переклад здійснено в 1964-73).

Олег Мик. Трубачов (нар. 1930 – мовознавець, член-кор. АН СРСР. Праці з етимології й ономастики) із чотиритомного етимологічного словника Фасмера вибрав і проаналізував 10 779 слів і виснував таку правдиву картину:

6304 (58,3 %) – слів запозичені з інших європейських мов;

3191 слово (29,5%) – слова українського походження;

72 слова (0,8 %) – загального східного походження.

93 слова (0,9 %) – умовно московського походження;

Правда, за дослідженнями мовознавця К. Тищенка і Фасмер чимало чого приховав не вигідного для москалів словникового «багатства» аж на 93 слова для московських ушкуйників, адже за це і став їхнім визначним науковцем-академіком.

Інший московський лінгвіст І. С. Улуханов у праці «Розмовна мова Давньої Русі («Русская речь», 1972, № 5) пише про «розширення» москвинського наріччя. Записи живого наріччя, проведені іноземцями в 16-17 століттях, включають лише деякі українські слова, або вони їх називають слов'янізмами на тлі місцевої угрофінської і тюркської лексики.

Так, у «Паризькому словнику московитів» (1586 р.) серед усього словника московитів знаходиться, пише Улуханов, лише два слова «владика» і «злат». Вони, правда, більше схожі на українські, хоч слово «владика» ще кельтського походження, наполягає мовознавець К. Тищенко у праці «Етномовна історія прадавньої України» (К.: Аквілон-Плюс, 2008, 480 с.).

Характерно, що відомий мордвин Іван Сусанін, пишучи чолобитну цариці платив глумачу за переклад із фінського мордовського на «государевий» язик.

Та й Петро Кровавий офіційно переназвав Московію, укравши в українців навіть назву, на «Русь «великую» офіційно указом 23 жовтня 1721 року, бо вважав попередню назву – Московія» – «тьомним і мракобісним». Так і лишилася назва Москви – гниле болото. Але це й нині в моральному плані інакше – вбивче московське болото. Герб украли у Візантії, якусь потворну двоголову уродливу птицю також, триколірний прапор перебрали у голландців чи схожий на французький, тільки вперек.

Та в прямому і в переносному значенні, особливо стосовно дикості, звірства, кривавої деспотії, дикої запеклості (О. К. Толстой); садистичної жорстокості – і не окремі вибухи, а всю московську натуру (О. Горький) – з верхів і до низів включно мали і маємо тепер і допоки це буде – невідомо. Глиняний колос сам по собі не розпадеться. Хіба

що «заправочна автоколонка», як назвав Московщину відомий американський політик, спалахне від одного сірника. Адже В. Даль записав приказку: Москва згоріла від копійчаної свічки. Або «Москва від іскри загорілась».

«Малий язик, та тілом володіє» (В. Даль). Мова кличе. Цікаво, що після приказки «Язык до Києва доведе» В. Даль пояснює: і до кия, тобто до палиці, побоїв. Але кого?

Правда, московське бедное язичіє змусило О. Пушкіна зізнатися: «І мав же я нещастя народитися в Росії».

Ставлення до народу і племен у Пушкіна було відоме: «Клімат, образ урядування, віра дають кожному народу особливу фізіономію, яка більш-менш відображується в дзеркалі поезії. Є образ думок і відчуттів, є тьма звичаїв, повір'їв і звичок, що властиві виключно якомусь народові». Ось ця одна поезія в його «дзеркалі»:

*Пасіться мирні всі народи!
Вас не розбудить честі клич.
Для чого бидлу дух свободи?
Їх треба різати й голить.
Їх спадок йде із роду в роди –
Ярмо із брязкальцем і бич.*

(«Вийде сівач сіяти зерна свої», 1823, переклад В. М.)

У Пушкіна «чернь – тупа», «ребята подледи», «народ бездумний» та ін. Отже, той народ треба різати...

*«Ідіть ви геть – яке ще діло
Поету мирному до вас!
В розбещенні замрїть ви сміло,
Вас не оживить ліри глас!
Душі противні ви, бо смертні,
І в дурості готові вмерти.
До нині мали топори,
Темниці й добрі канчуки;
Достатньо вам, рабам дурним!*

Мара – чудовисько зла, темені, затьмарення, ворожнечі і смерті – такою є юрба для Пушкіна. Сіє чвари, облуду, брехню, недуги. Знавці кажуть, що мара робить темні справи вночі, як московські вбивці стріляють по наших військах переважно вночі.

Мара москалізму чинить зло українцям постійно і віддавна, від 12 століття. Як зазначив дослідник В. Войтович, мара ходить із мертвою головою під паховою попід хатами й вигукує імена господарів – хто відгукнеться, той помирає.

Точна характеристика найбільшого світового загарбника й окупанта, про що ми свідки тяглості цієї протоплазми, а не народу, племені андрофагів, які жили на півночі далі, за сколотами-скіфами, як записав у своїй історії Геродот.

Як свідчив історик, андрофаги серед усіх людей мають найдикіші звичаї, в них нема ні прав, ні законів і мова в них своя. (Історія, книга 4\106).

У примітках до цієї Історії Геродота академік А. О. Білецький пояснював: Андрофаги (андрофагой – буквально – людожери, людоїди по грецькому) – дике плем'я на півночі від країни скіфів.

І писав декабрист О. Бестужев про московське язичіє, що це раз на рік дехто виудить пошлятину в кабаку в холопа і «носитья з нею, наче з писаною торбою» – точнісінько декабрист написав українською мовою, а все інше – «сметана з різних горшків: щось кисло-солодке, що плаває в сироватці бездарності, і все це посипано свинцевим цукром особистості чи слашавим коренем улесливості: чудові ліки від кашлю, не від скуки» (Русские писатели о литературном труде. – т. 1, с. 207).

А відомий автор поеми «Горе з розуму» і тих знаменитих слів «геть із Москви» (майже так повторить Микола Хвильовий-Фітільов на початку 20-го століття «Геть від Москви!») Олександр Грибоедов у 1826 році прямо писав, що в Московії пани і селяни походять від двох різних племен (там же, с. 259).

І з чим вони, москалі (лише такі означення, за винятком Геродотового – андрофагой, вживаються відповідно їхній натурі), можуть вступити в Константинополь, тобто загарбавши його? – запитував відомий московський філософ, поет і публіцист Володимир С. Соловйов (1853 – 1900).

Та й відповідь: – із поганською ідеєю абсолютизму і цезаризмом. А ще сліпим націоналізмом, універсальним шовінізмом, незагнузданим обскурантизмом, себто крайнє ворожим ставленням до просвіти, поступу, з своєю реакційністю і мракобіссям. Саме В. Соловйов у Парижі 1888 року заявив, щоб мокселі покалися щодо тиранічного загарбання народів. А тих, котрі залишилися живими – кацапізовані – що з ними робити? Та є історичний приклад щодо того як треба вчинити із зрадниками.

Наприклад, у Франції після 1944 року було страчено понад 100 тисяч колаборантів, хто співпрацював із загарбниками. А скільки нині їх в Україні?

Чи то просто кримські недоумки, котрі хотіли вмерти в Московії? Чи то завезені москальські «патріоти» чи дурні? Якщо в них патріотизм

– це ідея спільноти загарбників, то зрозуміло. Та й класик Лев Толстой казав, що патріотизм для них це відчуття аморальне, бо для влади як «знаряддя для досягнення владолюбних цілей, а для керованих – зречення людяності, гідності, розуму, совісті й рабське підпорядкування себе тим, хто при владі. Словом, для мокселів патріотизм як «останній притулок негідників».

А на Донбасі хочуть московської мови? Отримали смерть і руйнацію. От і вся ідея московського «міра» і загарбання українських земель.

Для ПХЛ – «Путя для Путіна». До приймальні президента РФ в Одеському р-ні Омської області Анастасія Гордієнко привела телятко з двома промовистими гаслами на його боках. Праворуч вказано: «Путя» (так звалося телятко) – «Дар Путіну», ліворуч – «№ Путіна 666». Сатанинський. Мова про «число звіра» – Сатани з Апокаліпсису. Фермер Анастасія переконувала владу своєю доступною мовою, що їй нема чим годувати худобу і залишила телятко та сказала:

«Худобина хоче жити, тому ми даруємо її президенту. Він знайде чим її годувати. Нам нічим!»

Але ніхто не зглянеться на фермерів Гордієнків, повідомляють «Сільські вісті» 6 вересня 2016 р. Цьому нелюду під № 666 треба споряджати на Донбас, Сирію, Крим, Грузію, Абхазію танки, БМП, САУ, «гради», «гвоздики», «шмелі», бомби, снаряди, міни та всяку московську шваль і вбивати людей. Це в сатани. І мова простих людей, у яких лопається терпець, і мова головного злочинця і терориста, убивці і своїх людей.

А ще писав спецкор «Дня» Ігор Яковенко (5-6.02.2016), що взагалі чомусь національною ідеєю мосхів стала формула: «купа гною – російський щит». От хай і сидять у своїй гноярці.

Щодо кремлівського динозавра і його кубла чи й системи, то шлях один в одну й ту ж сторону. І цей шлях, кажуть знавці, надто короткий.

Та й чи не може подобатися фраза таким, як цей параноїдальний націєвбивця. Критик В. В. Розанов заявив, що ідея московського месіанізму як «богоносця» – «сліняєт в три дня». Було б добре. Але потрібне рішення світових лідерів – зупинити міжнародну фінансову систему сплати для всієї Московії і лише тоді злочинна імперія «сліняєт в три дня». Настане мир, люди зітхнуть з полекшенням.

Московія становить найбільшу і найсерйознішу небезпеку для світу, на переконання відомого письменника і науковця Віктора Єрофєєва.

Хижацьке поглинання людей, вивезення сотні заводів і фабрик із окупованого Донбасу через криваву війну й ненависть до непоглинутих

українців. І ця патологія вбивства не лише в кремлівських верховодів, а масова і є в них нормою. Про це писало багато мислячих справедливих людей, якщо за пухлика проголосувало до 90 відсотків.

Так письменник, публіцист, фольклорист, мовознавець, філософ, громадсько-політичний діяч Трохим Зіньківський (1861 – 1891) висловив справедливу думку, що знущаються з народів, які попали в московські пазури, не лише московський уряд, а й московці такі ж у своїй масі:

«Заходи московського уряду винародовити підбиті народи цілковито згідні з поглядами самого московського народу».

Державний уряд, як і маса людю є витвором природи, його історії, походження. Т. Зіньківський так і запитує:

«Хіба ж те московське винародовлююче розперезання (вакханалія), що нищить культуру в Польщі, в Україні, у балтицьких народів і всюди під московською владою, були би можливі, якби вони не були згідні з бажаннями московського суспільства, московського народу? Коли б московське суспільство залюбки і з власної волі не виконували б урядові винародовлюючі заходи, то ті заходи були би МАРНІ. Без власнохітньої допомоги московського суспільства московський уряд не мав сили і можливості винародовлювати; всі міністерські накази лишилися би мертвими на папері. Ні, народ, що виплекав у себе деспотів, поводитиметься деспотично з кожним, хто мав нещастя упасти під його лапоть. Раб бо, одержавши владу, неухильно стає деспотом» (Т. Зіньківський, «Молода Україна», 1890).

У Московщині заздрість і жадібність безмежна, як і деспотизм, а суспільство нікчемне. Україна завжди боролася за свободу. Це ствердив навіть французький філософ Вольтер.

І досі Україна бореться. Тому й сучасні українські прискіпливі аналітики, письменники-етнологи, як це той же А. Сірик, наприклад, також стверджує думку про несумісність існування України й Московщини. Він пише:

«Бути з Росією для України згубно – це духовна й фізіологічна смерть, у чому можна було переконатися протягом трьох з половиною століть» («Чуднів...», с. 212).

Постійне й нахабне фальшування історії, мови, взагалі культури москвинами, які є паразитичною протоплазмою чи інвазійною, як писав І. Франко, виснажує сили, веде до деградації суспільств, занепаду моралі, загальної руйнації світової цивілізації, якщо така є і дбає за своє існування.

Але природа цієї багатоголової московської гідри, цей новий москвинський експансіонізм, що підтримують каесемовка Меркель, а

перед нею ще кілька продажних німців та французів і «консультант ненависті», порадник 666-го Генрі Кіссінджер та його соплеменнікі – все це демонічне й маніякальне спотворення справедливості в їхніх головах до добра не приведе.

Вбивства і загарбання та руйнування Москвою України, месіанська ідея підкорення світу – нічого з цього не вийде. Москва – повна протилежність Європі, про що писали багато зарубіжних письменників і політичних та громадсько-суспільних діячів. Москва, за деяким винятком – це «Мертві душі» за Гоголем, який закликав у листі до Михайла Максимовичу покинути «кацапію» чи московську татарщину і повернутися в «Гетьманщину», де творилася українська історія, де жили предків.

А Моксель – «мерзость запустенія», багатоголова гідра.

Поет Левко Боровиковський якось зізнався, що «завмерла моя муза в холодній непривітній Кацапщині». Яка там непривітність. Блатні й плюгаві балагани. Деспотизм у них – це їхнє існування. Шеф жандармів Бекендорф вимагав від письменників і вчених, щоб їхні висновки величали таку несусвітню імперію.

Лексика і походження слів (етимологія) як відображення природи москвинів, це і є, за висловом історика Погодіна, «якась протоплазма», тобто мутації різних, переважно угрофінських і тюрських племен, не кажучи про криві потоки крові і море сліз загарбаних народів.

Крадіжка, по москвинському – «взаємозбагачення», «зближення», «становлення інтернаціонального», тобто московського, «друга державна мова», тобто повна кацапізація або знищення. Все під назвою «Русській мір». У Л. Толстого була «Війна і мир», а тут екзистенційна війна на повне знищення України й українців головорізами зі зброєю, як мовив Збігнев Бжезінський (США).

Щодо московських говорів, то «наречіє велікорусское будет у нас московское, самое малое по занимаемой им местности», – писав В. Даль. Нині ж ця штучна мова силою, підступами, провокацією, облудною пропагандою, придукуватою попсою – телебаченням, радіо, товарами, пресою, комп'ютером насаджується всюди.

Або Даль уточнював: ним, наречієм, говорила «самая небольшая часть народа, почти только в стенах Москвы. Но это язык... правительственный». Хай і в самому лише Кремлі тоді, в середині 19 століття.

Ось Даль про географію: «В Орловской губернии... Трубчевск принадлежит более Малороссии». «Собственно воронежских слов, кажется нет... ілі переенесени с Дона, ілі с Малороссии».

Даль наводить приклади: Селяни Донського війська українці. Мова чується чиста. А московське відгукується півднем, тобто українським. Північні говори охоплювали Новгородську, Тверську, Олонецьку, Вологодську, Архангельську губернії, де побутували такі слова, як «цибуля, панчохи, жменя, хата, черевики, знайти, чути, орати, слухати, гукати, робити, тоді, зараз, добре, досконально, завше, що» та ін.

Цікаво, що наречіє сибірське, де міста були заселені до 1604 року «казаками літовськими і малоруськими». Бо ж говорили «ходив», «видев», у Петропавловську «сіять», «віять»...

В. Даль, побувавши в багатьох містах, селах і краях московської імперії, зазначає:

«Відтоді як степь від Дніпра до Дону слугувала поприщем для попереми́нних набігів кримців, кубанців, турків і запорожців зрештою була підкорена Росії, вона заселялася наполовину українцями, а наполовину народом із «Великої Русі»... на говір навіть вищого прошарку наклала незгладиму печать свою мова українська».

Отже всі наречіє мосхи задушили, людей кацапізували, знищивши культуру народів.

Вельми показна тут історія з відомим письменником Михайлом Шолоховим, якого перше журнальне видання «Тихого Дону» було написано донською мовою, зрозуміло українською. Змусили переписати за московською вказівкою...

Якось письменник Юрій Мушкетик розповідав. Після отримання Нобелівської премії на Дон у станицю Вишеньку приїхали гості: космонавт Павло Попович, прозаїк-«деревенщик» (В. Даль тлумачив «деревня» – поселення, де нема церкви, а «деревенщина» – означає зарозумілість, невігластво) Василь Белов.

Михайло Шолохов з гостями сиділи біля Дону, їли юшку з риби, звичайно чаркувалися і співали українських пісень, які знав господар. Потім Шолохов каже: «Хватить співать ці хохляцькі пісні, давайте нашу, кубанскую, станицькую». Белов оживився, зібрався підспівувати. І лауреат Нобелівської премії почав заспівувати: «Їхали козаки із Дону додому»... «Підспівування» в «деревенщика» не вийшло.

Натомість І. Франко, а також знавці українських народних пісень стверджують, що слова в цій пісні перероблені і вона має інше походження і починається зі слів «Їхали хозари...», бо слово «козаки» випадає із ладу і ритму та має неправильний наголос.

Є ще схожа пісня «Їхав козак з Дону, А з Дону додому, До чужого пана. А в чужого пана дівчина кохана...». Або: «Їхав чумак та з Дону додому на драбиночку схилився.. На драбиночку схилився, Ой він своїми

карими очима на своїх волів дивився...», – співала моя мати, що трохи різниться із раніше записаними та оприлюдненими піснями.

Були слова і про чужинців, які підманули Гандзю (Галю, просто дівчину), чорноморці і козаки, які хотіли налякати дівчину та повернути додому. У піснях пізнішого часу в тексті вже вставляються слова з московською вимовою, що підозріло. Почалася кацапізація і викорінення з побуту пісень, а нині вже пряме нищення найбагатшого в світі на народні пісні українців – найбільшої виправданої нашої гордості.

Як робиться підтасовка пісень, аби споганити все і вся українське, то харківський равин Едуард Ходос на прикладах показав це у своєму дослідженні «У края могіли ілі Дікіє хазарські пляскі. Открытая книга Президенту України».

Цією підривною аморальною діяльністю займається харківське «Фоліо» Фельдмана-Красовицького (та й не тільки воно одне, а разом із кегебістами раніше й тепер) через обливання брудом, підставляючи кацапські матюки у «Словнику сучасного українського сленгу», «Українські сороміцькі пісні» – на зразок московських похабних частушок, лише з перекрученням текстів та вставок із їхнього матюччя. Едуард Ходос покинув равинство й охрестився, про що повідомив своїх прихильників знятим відео

Москві потрібні раби-холуї, ушкуйники-хайли, зрадники, а їх можна робити з темних-темених українців-небораків.

Так убивається нація. Повільно, нахабно, нагло. Робиться це не лише фізичним вбивством... Хоча і ним. Йде повсюдна інформаційна війна проти українців і нашої держави з використанням «корисних ідіотів».

Окупація мовою смерті, геноциду, лінгвоциду, етноциду зробила апокаліптичну картину, посадивши Сатану на престол найжахливішої імперії руками рабів-убивць. Та вони такими й були, є і невідомо поки ще будуть протягом свого історичного існування й нищити інші народи.

Месіяністичні тиранозаври, за терміном французького письменника, піаніста, музикознавця Р. Роллана, кацапізатори розстрілюють українців із «градів», важкої артилерії та мінометів! Московська пропаганда вдовблює в голови навіть дітям, що війну почали українці.

Мовознавець М. Зубков ствердив давно відому думку, що «скацуповані іншої думки не сприймають» крім своєї шовіністичної і брехливої (Свобода, 19-25.03.15). А кацапські матюки – як самовираження андрофагів і очевидно їхній цей блатняк і є «мова», каженик, волап'юк. А хто ж вони, коли вже визнали їхні гени як угро-фінсько-тюрські, а не слов'янські. Яка натура, такі й діяння. Така мораль.

«Москва, – стверджував на національно-українському досвіді боротьби з Московією автор першої української Конституції Пилип Орлик, – узявши з вас присягу, як захоче, так з вами і з Вітчизною нашою вчинить, тоді присяга ваша й душу вашу занапастить, і Вітчизну безодню кине, і вольності позбавить».

Так було протягом всієї історії кацапської мари і мору у взаєминах з краями, державами, народами, етносами.

Подібну думку висловив і визначний вчений, перший президент Української академії наук Володимир Вернадський:

«Скільки Московщина не клялася у добропорядності і вірності, скільки договорів не підписувала б – скільки ж разів вона їх віроломно порушуватиме. Віроломність Московії традиційна. Це підніс на державницький рівень несамовитий ворог України цар Петро І».

А Микола Гоголь у листі Михайлу Максимовичу писав: товста баба Москва, від котрої крім «щей і матерщини», нічого не почуєш». Це вже побутова й загальномосковська картина правди, що підкреслює і державницький лад. За творами Гоголя можна також знати хто такі московити і їхню натуру.

Натура в москаля вбивча, а каженик смертельний для завойованих і незавойованих народів, як і оте Гоголівське безкомпромісне узагальнення в одному з листів: «Не життя в Московії людям прекрасним. Одні тільки свині там живущі».

Але ці «свині», кацапозична мара вбиває українців із «градів», артилерії, мінометів на українській землі, загарбавши Крим і частину Донбасу. Раніше Кубань, Ставропольщину, Тамань, Вороніжчину, Білогородщину, Курщину, Ростовщину...

Мабуть, потрібно визнати і виконати найсправедливішу підказку москвинського письменника С. Волконського:

«...Деспотія і рабство, брехня і виказ, злодійство і безбожництво. Московщини без цих властивостей не було в історії. І досі вона не показала, що може бути інакшою. Отже, як не болюче, мусимо визнати, що і не може бути інакшою. Тому-то вона і не має права існувати взагалі».

... Зомбованість українців, за Кобзарем «з московської чашу московську отруту» – це інша «Психотропна зброя і безпека Москви». Звичайно, безпека Московщини, як роблять висновок вчені, – це московська агресія, яка стане найбільшою загрозою Європі і світу. Найперше – найбільша загроза Україні.

Телебачення, окрім придуркуватих передач, що доводять до деградації особистості в усіх її виявах, попри усього іншого, виховує не мислячих людей, а з примітивними тваринними інстинктами, ницістю.

Розпуста, насильство, жахи і дебілізм, кретинізм і манкурство таких як смердючки й довгоносики очевидний, а тепер ще й паскудства проти визначних постатей української національної культури, літератури. І ще так звана попса. Очевидно, по-українському, попсований, зіпсутий, спотворений.

Зруйнована мораль не може бути будівничою. Тільки руйнівною, дебілізуючою.

Українськість кацапам, як кістка в горлі і більмо в оці. Тому вони одвічні вороги і вбивці насамперед українців. Історія цьому свідчень дає багато. Але й своє лайно та гниди також докладають свою лепту постійно, злочинно: хто прямо й відверто, хто завуальовано під вивіскою версій, «нових поглядів», переоцінки цінностей, розкриття неіснуючих таємниць і «секретів».

Писав І. Франко, що гнила суспільність, а ми це бачимо всюди вже й тепер, не видасть собі здорових та сміливих заступників за народну українську справу. А хоч би яким дивом вони, ці заступники, з'явилися, така суспільність відтрутить їх, або й гірше – оглушить, затопче. Тільки ненастанна турбота про своїх братів, живе спілкування з людьми може охоронити провідників від манівців. Тільки солідарність із тим нашим бідним, сірим, але конкретним братом охоронить нас від абстракції і доктринерства, поведе наш національний розвій простою і вірною дорогою правди і справедливості.

Але очевидно, що переважання людей некорінного походження в українській політиці, економіці, культурі, в адміністративних структурах є ознакою хворобливого стану нації, до чого нас призвело більш як 360-річне московське катування й рабство.

Це окупація всього українського: землі, людського мозку, викрадання чи спотворення душі, неволя фізична. Україною правлять злочинці, рецидивісти, україножери, московські шовіністи, зрадники, засланці-московити, невігласи тощо.

Московська імперська банда, ці маніяки і збоченці, продовжують свою криваву і вбивчу справу вже по всій Україні, поступово захоплюючи землі: Крим, Донбас і мають необмежені наміри поглинути Україну. Все переписується у фальш. Московські двоглаві стерв'ятники підгодовують нами ворожих нам вилупків і манкуртовують маси.

Якщо в збройних силах України 40 генералів-зрадників чи й більше, які працюють на загарбника, про що пишуть у газетах і говорили із трибуни Верховної Ради, то продажних у політиці, економіці, правоохоронних органах, судах, прокуратурі, літературі, мистецтві й культурі набагато більше. Скільки ще тут гниди і вошивих? Та ще отримують

від держави шалені гроші, як ті ж генерали в АТО по 36 тисяч гривень із 2015 року, а нині сотні. За що?

А ті, що отримують мільйони чи й сотні тисяч розкошують, а простий народ бідує. «Командують» на нашу загибель і військові й особливо цивільна влада. Отже йде тасмна змова із владою, аби винищити більше патріотів-українців, що задумувалося, вже очевидно, набагато раніше. Можна пересвідчитися на тих «котлах», що їх утворено начштабами, Дебальцеве, Іловайськ...

Йде відверте руйнування, знуцання з української реальності, історії, мови культури, традицій методом фізичного вбивства, морально-психологічного терору, але незмінною залишається мета – очистити територію України від українців, або зробити їх рабами, загарбавши все. Якщо Крим захопили, а Донбас не вдається, то Східні терени треба, за кацапо-параноїдальним задумом, зробити випаленою мертвою землею, «Спустошеною землею», як це назвав в однойменній поемі модерніст Томас С. Еліот.

Антиукраїнське паскудство, наприклад, в ефірі, телебаченні, в кіно наявне. Все це за гроші, вкрадені й загарбані силою та підступом багатіями-здириками, бандитами-олігархами, окупаційною владою в українського народу.

А пряме знуцання з наших світочів? Українофобів має засудити кожен українець, це чисто природне наше право. Але де ті сміливі? Україновбивці чекає... міжнародний суд, але й він щось не поспішає. І не поспішатиме.

Свідомі українці все життя готуються до війн із московським загарбником. І воюють всіма доступними засобами. Це все на біологічному й генетичному рівні з часів появи московських головорізів. Ми їхній запеклий ворог, та піддаємося на кацапські гаки. Примітивні амеби та ті, кому однаково, роблять свою чорну справу. Та кацапський фашизм був і є фактом, і буде аж до повного його винищення. Так заповідає історія. Місія України одна – повна перемога над ворогом, звільнення землі від світових покидьків.

Ось газетні шпальти рясніють такими та подібними заголовками і фразами: Війна з Московщиною не закінчиться ніколи (Укр. молода, 26.06.2012); Москва – азіатські варвари, людиноненависники і людино- та націєвбивці (В. Новодворська); московські вбивці і кровожери в світі найбільші; основа Московщини – аморальність, заперечення честі і чесності. І звірства Москви (Укр. молода, 18-19.07. 2014); тема ворожнечі між Москвою і Україною покищо – вічна (Укр. молода, 27.07.2014) та багато подібного.

І це в переважній більшості ЗМІ, які українські та прихильні до національної ідеї й культури, до свого народу, яким би він взагалі не був, пишуть прямо, вказуючи на незаперечні факти.

Чеченський генерал Джохар Дудаєв, якого москалі підступно вбили, казав давно під час нападу московських окупантів на Чечню, що московський фашизм гірший за гітлерівський. Це діагноз правильний і цьому є маса підтверджень.

У своїй книжці «Атака Ічкерівського Вовка» Дудаєв написав, що «Українці завжди повертаються»:

«Найбільша помилка – це знехтувати українцями. Визнати українців слабкими. Скривдити українців. Ніколи не ображайте українців. Українці ніколи не бувають такі слабкі, як вам здається. Не дай, Всемогутній Аллах, вигнати українців або відібрати щось в українців. Українці завжди повертаються. Українці повернуться і повернуть своє. Але коли українці повертаються, вони не вміють розрахувати силу і застосувати її пропорційно. Вони знищують все на своєму шляху. Не кривдьте українців. Інакше, коли українці повернуться на землю, де поховані їхні предки, то ті, які живуть на цій землі, заздритимуть мертвим».

Масова московська свідомість залишається повністю імперською і шовіністичною. Москва готова розглядати Україну лише як свою колонію або як витравлену землю. Це масове божевілья кацапні від верхів і до низів за соціологічними даними московської «Левади» становить 85 %. Москва яскраво ствердила те, що про неї писали українські самостійники, сьогоденні правдиві письменники, як і винятково деякі московські чи пітерські.

Зокрема, ще сподвижник Богдана Хмельницького, полковник козацького війська Іван Богун, казав, що поєднатися з московцями – це однаково як вскочити живим у вогонь.

Ненависть до України, розігріта в москвинів до розплавлення і стала жаданою національною ідеєю ризунів. Війна проти України – це прозорий вступ до третьої світової війни (саміт НАТО в Уельсі чітко дав це зрозуміти! (Сільські вісті, 12.09.2014).

Та й мета Москви – загарбати весь світ. Про це писав ще на початку 19 століття французький дипломат Астольф де Кюстін у книжці «Правда про Росію».

Московці – це штучний конгломерат. Все фальш, чванькуватість і злоба. Ця система і їхня мета загарбництва була незмінною завжди від утворення цієї інвазійної маси.

Справедливість – це боротьба. І за священне право говорити рідною мовою – також наша вічна боротьба з кацапією та іншими.

І вимога боротьби, як перша життєва необхідність, вигнати ворога з рідної землі... Але рідна земля була... Так чомусь ствердив однойменною книжкою відомий поет «Була така земля...».

У найдемократичніших країнах під час війни, коли агресор прийшов війною на чужу землю, то в ній не закликають до миру. Це зрада. А що робить ця іудейська кліка?

Винищити московських головорізів – пропонує кожен, хто розуміється на цьому чи пройшов Другу світову війну, зрештою, тверезо мисляча людина – патріот.

А що робити з гнидами? Їх уже не перевиховати. Не переінакшити. У них скособочені мізки. Їх не вирівняєш.

Запустив же нещодавно письменник і вчений В. Єрофєєв їжака під череп:

«Московщина взагалі є історичною помилкою, фікцією, нутро якої складається з переплутаних дротів, вони – збіговисько ідіотів, виводок пройдисвітів, у котрих деградація незворотна».

Зрештою, за твердженням В. Єрофєєва, москвити – це шизоїдність і шизофренія, патологія і підступність, безчестя і непохитність у нікчемстві, і негативна теологія, безпутність як духовність, паразитизм, самодурство, аморальність, сволочизм, божевільність, тупість, юродство, брехня, злодійство, мерзенність, неадекватність елементарних уявлень, і вигадка.

Написано чорним на білому і жодного сумніву.

У москалів завжди є бажання вбивати, грабувати, тому В. Єрофєєв і називає їх бандитська мафія і виродки людського роду, чотириногий звір, – все це та багато іншого негативного викликає, підкреслює він, думки про пекло. Тільки постає питання: коли ж вони там опиняться: по одному чи всі разом? За незворотними і непохитними законами природи це справді точно. Поступово і коли й кому, але дата призначена.

Московський параліч, точнішою буде така назва, аніж московська душа у Віктора Єрофєєва в його відомій «Енциклопедії». Є ж чесні й правдиві люди як винятки. Мабуть, він виїхав за кордон, щоб не вбили його чи отруїли, як багатьох інших.

Та напевне єдиний московський сучасний письменник Віктор Єрофєєв (1947 р. н.), один із найвідоміших у світі, видав Енциклопедію московської душі у Києві 2011 року і таки запустив їжака під череп у першу чергу кацапам-шовіністам і їхнім пристібаям, «местним» кремлівським прихвостням.

За його точними спостереженнями, Московщина «виробляє людське нещастя» (с.18) і її потрібно судити. Вона, «безумовно, небезпечна

країна» (с. 19). Люди – огидні і сволочні, «близькі до тваринного світу» (с. 22). Схильні до безчестя (с. 25), посіпаки і шкідники, свавільні, непередбачувані.

У Московщині «за великим рахунком немає жодної чесної людини» (с. 26), вони – «хамська зверхність» і «нескінченна підлість» життя. «Ганебна нація» (с. 31).

До всього ж їм «нічого не доходить» (с. 41), бо, як пише дотепно В. Єрофєєв, «можна домовитися з черепахою, але спробуй домовитися з її панцирем» (с. 42).

Їхня національна ідея – нікчемність... нульовий ступінь творення, – (так само писав і П. Чаадаєв), у чомусь вони непохитні, а в усьому іншому непослідовні (с. 43).

А також вони неестетичні, неохайні: «Плямисті гади. Погано пахнуть» (с. 46). Тобто вся Московщина «зав'язана на лайні» (с. 66). У них все непристойно (с. 70). «Ми колективно безтолкові» (с. 72).

«Це історично нечесна країна. Вона спочиває на неправді» (с. 84). Окрім усього іншого, москвин – «радикально неісторичний» (с. 85) і вони «вигадка» (с. 94).

В. Єрофєєв зазначає, що «тільки насильство здатне привести країну до тьми» (с. 48), адже вони «справжнісінькі паразити» (с. 49). і «глибоко аморальні істоти» (с. 50).

Ось багато такого подібного і чесного. І віриться, що такою є Московщина.

Отже вони помилка. Ніщо і чиста фікція (с. 213). Схема цієї ідентичності діє майже на всіх сторінках. «Енциклопедія» В. Єрофєєва спричинила в Московщині великий рейвах із вимогою засудити автора, а книжку заборонити. Та хіба може така людина помилитися?!

Якщо вірити переконаності німецького філософа Ф.-В. Гегеля, що Бог – це абсолютна ідея, то факти збройного нападу на Україну хоч раніше, хоч тепер це абсолютно стверджують, щоб там не брехали кацапи, бог яких – убивства і загарбання, знущання й зомбування кацапською людинонищівною пропагандою та постійна травля.

Московська культура, за письменником і кандидатом філологічних наук, автором двох десятків творів, численних наукових праць із літературознавства В. Єрофєєвим, – кільказірковий морг. До цієї трупарні нас намагаються наблизити московські вбивці і кегебістські писаки, підступні псевдонауковці із дрібнокаліберними дешевими кіношниками-пасквілянтами, в першу чергу їхніми.

І завжди пасквілі та наступ на культурному фронті, як не пряма брехня, то спотворення фактів і явищ під вивіскою «нових версій», «своїх поглядів», сенсацій, перезавантаження тощо.

Насамперед це стосується наших великих світочів: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Ольги Кобилянської та інших українських письменників-класиків. Нахабно й нагло брешучи про всю українську націю, мову, випліскуючи мегатони ненависті, вдаються до підступних провокацій, смертельної загрози всеукраїнського існування. Тому виникає «нагальна потреба» «відповісти» взаємністю і «бути вдячним», як казав про своїх соплеменників Петро Кровавий: «Сія саринь нічем унята бить не может, кроме жесточі».

А на замовлення кацапів писали навіть і про те, що ми походимо від монголів. Таким чином вони відводили увагу, приховуючи своє справжнє походження.

Як і в усі часи, так і нині йде також постійна помийна інформація по всіх московських і деяких в Україні олігархічних існуючих ЗМІ, і перекручення фактів про українську історію, наших геніїв і визначних постатей, як у літературі, політиці чи де-ін-де.

А це вже війна, так би мовити, на «культурному» інформаційному фронті, це також передова лінія українського наступу на загарбника й україножерів-потвор. І на «кіномистецькому» фронті, пісенному, літературному, ідеологічному. А нахабна промосковська пропагандонія вкрай розпаношилася, розперезалася ця всяка московська отрута. А глядачі й читачі, не розуміючи про що йдеться – вірять, дивлячись на відверто антиукраїнські фільми московського зразка і всю цю кагалію... Їм несть числа.

Прості люди, наприклад, читачі й шанувальники Тараса Шевченка читають його біографію, а вчені вивчають життя й творчість все життя. Можна почати із хроніки О. Кониського «Тарас Шевченко-Грушівський», працю якого І. Франко, найбільший знавець життя і творчості Кобзаря, назвав найкращим пам'ятником Кобзареві. Чи почати вивчати академічні дослідження видані як у застійні часи, так і тепер. А особливо тут бути треба чесним і правдивим.

Та псевдодослідники не можуть про Т. Шевченка прочитати навіть біографічної літератури повністю. А ці йолопи чи остолопи (є й таке прізвище в Україні!) за півроку зняли вже документальний фільм під назвою «Таємниці генія Шевченка», проекти телеканалів «1+1», «Інтера» та їхнього організатора чи командувача. Точніше, грошодавців московського пошибу. Зрозуміло, що україноненависники. Аби все, що українське ідентичне спаскудити і спалюжити, якщо не

відверто, то підступно й потайки, «новаційно». Фальсифікацій вельми достатньо.

Справжні правдиві митці вивчають великі постаті роками і знімають не менш виважено і прискіпливо тривалий час.

Для деякого з наївних чи удавано наукових Т. Шевченко лише апостол – посланник, тільки якого Господа? Так їх було то 12, то 13 учнів у Христа. Той Іуда, який продав Христа – фінансист чи скарбничий – ну прямо як світова і зловісна змова. І називалися апостоли по-різному. А крім цих 13-и був ще Павло, і названі Ісусом апостолами ще 70 учнів. За числом, можливо, 70 членів Іудейського верховного судилища чи за числом 70 старійшин Ізраїльських. Та ці 70 не були постійними свідками Єгови чи Яхве. Чи це старійшини, що писали так звані «Протоколи Сіону»? Ось тут би й дослідити. Правда, псевдо-Доротей наводить 69 імен цих апостолів (Франко І. Збір. тв. у 50-и т. – . 38. – С. 226-227).

А були й інші мужи чи жінки як Марія Магдалина, яка мала власне Євангеліє, отже євангелістка, хоча це із так званих апокрифів. Мав «своє» Євангеліє і Хома, а крім нього ще з півсотні. Канонічних, затверджених церковним собором 367 р. в Лаодикії, тільки 4, та й то неузгоджені. А де ж інші – Хоми, Іуди та багатьох інших разом із тими псевдоєвангеліями? Як і брехуни чи кегебісти в рясах московського приходу.

Про 50 апокрифічних євангелій, зрозуміло й апостолів, назбирав звісток стародавній церковний письменник Фабріцій.

Іван Франко, як найліпший знавець цих питань, у своїм знаменитім 5-томному дослідженні «Апокрифи і легенди з українських рукописів» називає їх щонайменше 40 (Франко І. Збір. тв. у 50-и – Т. 38. – С. 86).

То Кобзар перший у наступній дюжині апостолів Ісуса чи останній серед семидесяти і далі? Та фактично всі ревні служки на благо Церкви називалися апостолами, а таких мільйони і мільйони...

Щоб повірили дальшій підтасовці фактів, або, по їхньому «обгрунтуванні версій» по львовчкіному-хвірташовському чи фідеровому, треба дати трохи правди. А щоб зацікавити глядача, то й назвали «Гасмниці генія Шевченка». Правда, забули назвати його ім'я. І цим та зневажили.

Ще «перечитала» брезглива промосковська діячка з українським прізвисьмом твори, бо «не доходили руки з університетських часів», як зізналася в інтерв'ю. То виходить, що зовсім не читала. Дехто з відомих людей читає на свято, дехто на день народження Кобзаря, а хто й постійно. Та якби вони, ці «зйомщики», були українцями, то читали б часто! А тут і «руки не доходили», а голова й поготів. Та ще й «затертий»

до дір образ Кобзаря». То дірки, очевидячки, це і є ті «таємниці» Тараса Шевченка. Але і його вже не сприймають... Хіба перебрешуть і спотворять його твори.

Авторка цього фільму «протягом кількох місяців перечитала різні біографії Тараса Шевченка». Так 3 чи 5 місяців? І чого їх перечитувать. І чого різні? Хіба однакові біографії перечитують? Та й лише бібліографічний опис 1839 – 1959 рр. складає 9268 позицій. А на сьогодні це в десятки разів більше, що їх навіть найновіша Шевченківська енциклопедія в 6-и томах не врахувала та й не могла. Надто великі обсяги й кількість написаного про Тараса Шевченка і всього, що з ним пов'язано. Такі «знавці-кіношники» просто дилетанти.

Невідомо з ким зустрічалася «авторка», якими шевченкознавцями? Типу бузини, гундорових, агеєвих і прочая? То їх набагато більше цих відвертих ворогів України, як і «корисних ідіотів». Навіть є одіозного кегебітського роду і всі вони фігурують як паскудники і чистоплюї.

А ще, найприкріше, подають «нестандартно-сенсаційну» біографію Кобзаря. Мовляв, наприклад, у метричній книзі ім'я матері Тараса «Катерина» виправлено. Було написано «Агафія». Це сестра матері Тараса. Ну, треба було б ще «підвести» думку, що Тарас із царського чи дворянського роду. Бо, мовляв, він так їх не любив. Ну, як Олександр Ульянов царя – свого батька, як пишуть чи можуть писати нині біографи. І за що хотів його вбити?! Так мати Марія ходила просити помилування в того самого царя – батька позашлюбного Олександра. Її допустили. Правда, як це просту людину допустили до батюшки-царя? Аж не віриться. Ну, не вийшло з якимось там урятуванням. Саме тоді, заспокоюючи матір, Володимир Ленін, згадаймо, з прокомуністичних часів вивчали, сказав, що вони підуть «другім путем». Чи не ліпше піти й подібним «кіношникам», московській брехливій зграї «другім путем» – чесним, – і взяти головну тему: вибити ворога з нашої землі. Але це вже завдання українцям, а не їм, продажним.

Та пишуть автори цього документального пасквіля, що «взагалі метричних книг у кожному поселенні тих часів було по дві: одна зберігалася у приходській церкві, а іншу відправляли до Київської духовної консисторії».

У приходській бідній церкві не те, що такої розкоші не було на дві метричні й церковні книги, може, за деяким винятком, а звичайного паперу. Та й церковники були неграмотними, плутали грішне з праведним. Писали з помилками, а імена, дати, роки, назви так плутали, що вияснити суть неможливо. Як правило, така плутанина була часта, безперебійна, повсюдна по Україні. Та ще пияки-дяки, про котрих писав і

Тарас Шевченко, були такими, як їх зображували наші класики 19 століття. А їм, письменникам, найбільше віриться. Взяти хоча б твори І. Нечуя-Левицького і його «Старосвітські батюшки та матушки», адже він мав вищу духовну освіту і дуже добре знає цю тему. Чи «Любо-рацькі А. Свидницького, «Перекинчики» Євгенії Ярошинської, твори Панаса Мирного інших.

Та подібні виправлення були часто й повсюди «по недоразуменню» і по «разуменню» і навіть на примхи... погоди чи догоди. І що цілком можливе, і таємниці з цього ніхто не робив. У всі часи, не лише тоді, закреслення й виправлення неграмотних попів, дячків, паламарів було явищем повсюдним.

Дід Іван Андрійович Шевченко мав не 59 літ, як записано в книзі, а 54, батькові було не 30 років, як записано, а 35, матері Тараса було 33 роки, а не 30, як стверджує запис 9 березня 1816 року в селі «Кириловки». Хоча назва села ще була й Керелівка і Кирилівка, про що й досі сперечаються і «знавці»-вчені й любителі дешевих і брехливих московських «сенсаций» та «претендентів» на «одкровення», тобто на підтасовку фактів, що їм вигідно.

І це стосувалося, наприклад, всього роду Шевченків-Грушівських, як і всіх решти односельців чи інших селян і двораків, або челяді. Така ж плутанина і з прізвищем та прізвиськом Шевченки і Грушівські. Сестрі Тарасовій Катерині було 18 років, а в «тетраді» «браком сочетавшихся» 15. Тобто неповнолітню віддали заміж.

Про смерть батька Тарасового записано, що він мав 39 років, хоч помер на 44-му. І такої, легко кажучи, неточності, повнісінько.

Та й самовпевненість «пінгвінів» просто вражає. Що вони нашли нащадків Агафії у Лозівку, наче від перших пошуків життя Тараса й донині ніхто цим не займався.

Автори цим самим нагадують ту 80-річну жінку кінця 90-х років, яка при зустрічі із відомим письменником-франкознавцем Р. Гораком впевнено стверджувала, що знала особисто Івана Франка і може про нього дещо розповісти. Франкознавець на зустрічі усе допитувався: «Ну, та як же ви його знали?» «Ну, та як знала. Добре знала. Я з ним спала».

Ось так і в даному випадку цієї, з дозволу сказати, знімальної групи, про перекази і «вдало відшуканих нащадків».

А щодо конкретних «переказів», або побрехеньок, то бачимо нині на власні очі й чуємо московську сволочну брехню: нахабну, наглу й кровожерну. То найкраще і єдине, що треба зробити, то це поїхати і знімати постійно документальні кінофільми про цю війну – наочно і правдиво, з усіма деталями, аби якнайшвидше змести цю агресивну нечисть

з української землі. Якщо ні, то всі кошти і сили на зброю проти ворога, віддати на боротьбу з нашим одвічними ворогами роду людського, якого предостатньо і серед українців, у середині країни.

Ну, а якщо ще й «відомий професійний графолог» Інесса Голдберг з Ізраїлю робить висновки, що то в метриках про народження Т. Шевченка роблено однією рукою чи двома, чи різними, то хай вона ліпше зробить висновки, чи писала Анна Франк кульковою самопискою зразу після Другої світової війни свій «Щоденник маленької дівчинки» про так званий холокост і чи то її почерк? І що не було чи були спалені люди в газових камерах. І що Івана Дем'янюка виправдав ізраїльський Верховний суд, незважаючи на сотні свідків-євреїв, які під присягою розповідали про неймовірні приклади садизму й жорстокості з його боку. І все це було підроблено кацапським КГБ. Дослідіть, зніміть і покажіть правду людям.

Отже чому можна вірити, а чому ні? Ось і про це можна відзняти документальний правдивий фільм. Хай підкажуть і Л. Кейн, Джеймс К. Уорнер, Дуглас Рід, Девід Дюк, Юнгер Граф, Ед. Ходос, а може й Г. Форд чи той же Марк Елі Раваж, вже не кажучи про Нілуса, О. Шмакова, зрештою, Талмуд чи Біблію.

А дивитися цей «докфільм» про Т. Шевченка після чудових артистів, які грають роль Тараса Шевченка – Сергія Бондарчука та Івана Миколайчука чи маленьку роль Дмитра Мілютенка – просто неможливо. Та й не треба псувати враження цими «версіянами» чужої і ворожої генетично нам «ментальності».

Невідомо ж із ким вони «постійно» консультувалися. Мабуть, із тими, хто брехав про Кобзаря, з цими вурдалаками і московськими іудушками та кремлівськими резидентами й агентурою убивць.

А що цар заборонив Тарасові Шевченку малювати, бо той зображував жінок не пуританок, то це повня дурня. Заборона стосувалася іншого. Та й жінки красиві на його малюнках, – не кацапам судити. Бо як кротам розповісти про красу природи?!

Щодо жінок на полотнах великих майстрів, то художники епохи Відродження з натури малювали богинь і святих, тобто переважно із повій і хвойд, бо порядні не дуже, мабуть, погоджувалися позувати. Прочитайте й подивіться світових майстрів. Корисно.

Насторожує, тобто вже й так зрозуміло, що спотворюють задуману картину местечкових космополітично-московських «інтерів»: «Шевченко. 200 років самотності». Із пелюшок Тарасик був самотнім чи як? А що, Кобзар уже 200 років самотній, виявляється? Із маминої колиски й по сьогодні? Від 1814 по 2020 рік чи тільки по 2014?

Ніхто його не знав і не чув, ніхто не цікавився. І так два століття. Яка дурня! Так і хочеться відповісти на це все кацапським матюччям, може, буде зрозуміліше? Тільки кому? Невігласам?! Їм нічого не доходить як глухонімих сліпцям.

Знову те ж саме, а то й гірше, адже в самій назві закладено брехню. У Кобзаря були друзі і він, як і кожен великий митець, був самотнім, як і його Україна, як кожен селянський син, пригноблений тягарем москальського імперського ярма і неволі. Та й ми нині «не ждемо сподіваної волі», а йдемо на кривавий бій... Змушені кацапською жадобою і хворобою убивць, бо погине, згине Україна, не стане знаку на землі...

А «Секрети Бандери»? І таємниці, і секрети... Те ж саме. І по нас. Правда вже українців називають не «бандери» й «фашисти» чи хохли, а шумери... Тепер спотворять і спаскудять життя не одного великого чоловіка чи простого українського патріота, людину спаскудять, уб'ють захисника рідної землі. Нині бачимо, як судять патріотів при новій владі й висувають «колишніх «попередників» Що його хочуть зняти ці ж «лихачі» і швондери, скромно кажучи, патологічної ментальності чи, як писав В. Єрофєєв, з нутром переплутаних дротів у голові, спотвореною уявою, мутантів ірреального світу.

І якщо в авторів «протерті до дір» мізки облудною пропагандою, то це не просто наступ на культурному фронті, а ця тутешня гнидота «працює» як і кацапський мілітаризм бомбами ідеологічними, психічними, психотропними і фосфорними також. Про це переконують зняті москалями фільми, як «Тарас Бульба», «Вій» (не 1967 р. з Л. Куравльовим і Н. Варлей), чи спотворення «Івана Піддубного». От і дайте гідну відповідь цим нахрапистим москалям, якщо ви майстри. А пристібаїв і посіпак московських у Сибір із ермаками і прочим московським непотребом.

То з ким ви, майстри культури чи кіномистецтва? Зрозуміло, що з московськими шалопаями.

Як і що говорити, коли ці «автори і гравці», а особливо замовники-грошодавці, вважають і досі, що три сусідні народи «з однієї колиски Київської Русі», їх треба підім'яти... просто «умови дорослішання (?) були абсолютно (?) різні (?)», як генетичне походження кожного. Це що таке? Повернення до «колиски»? Так і в москв'ї не було.

Брехня на брехні і брехнею поганяє та ще й з доважками брехні, помережані деякими картинками і з поплутаною правдоподібністю, а не правдою.

Знову, очевидно, ті ж «експерти» – «графологи» й «антропологи», невідомі літературознавці, точніше, одіозні й безграмотні. А ще

й «психоаналітики» самі хворі на голову. Здається потрібні психологи і лікарі з Кирилівської клініки для всіх, хто причетний до «інтера», «112», «Тринадцятого», «Ре...», «Зе» та слухають і дивляться ворожі телеканали коли будуть «знімати» «різну дурню про жовті трусики» чи й з кружевами. Всі ці писання тухлих яєць чи виїдених, і правда, не варті. І хай не крутяться.

Балаган бездарних блазнів випустив своїх мартоплясів. Теледебільність явна, ворожа, вбивча, одіозна.

Може зняти цим обмовникам кінофільм про Іуду-головоріза пухлика? Є навіть фотки із документа Вітебського «сисского» відділу про іудейські корені ПХЛ – «Жорстокі «жарти» або Глобальна шахова гра». – К., 2006. – С. 36). ПХЛ – це московський шизофренік із манією реального народовбивці своїх, та насамперед українців. Хай візьмуть і знімуть фільм про листування Леніна з Аппельбаумом-Зінов'євим чи Лейбою Троцьким і з ким він перебував у Розливі, що робив, а також листи з цього приводу Н.Крупської про секс-«домоганія» та їхню мораль. Матеріалів достатньо («Русский взгляд», 1996, № 3-4, с. 15, Оренбург; «Ділова Черкащина», 06.09.1996; білоруська преса). Або про «таємниці царського двору і дворянки Марії».

Ну хіба ще цим авторам зайнятися «секс-місією», що набагато приємніше для «товарищей» подібного штибу і пошибу чи, як мовиться, з однієї ворожої шурші. Та не всім до смаку це жахіття скрекоту любовстрасних жаб, як писав М. Бажан.

Але В. Єрофеев застерігав: Як може чоловік, за винятком Джойса, описати потоки жіночої менструації? Як може іноземець описати москвина, якщо в нього інші процеси в організмі, не західні й не східні? Простіше – не відповідне сприйняття дійсності, реалій.

Злободенно, якщо брати одну з причин агресивного нападу кацапських загарбників на українців. В. Єрофеев же й писав, що катехізис москаля: дави! Ненависть тішить душу.

Ось вони й чавлять на Донбасі на смерть, психічно й морально. Це повсюдна мовно-культурна війна, це ворожа інформаційна пропаганда, це війна проти української історичної пам'яті, це конфесійна війна, релігійна, окрім збройного загарбання і прямого фізичного винищення людей.

А юдська продажна верхівка чи московська чи ця, що в Україні з мертвечуками на нашій, не своїй землі, весь бідний український народ душить економічно. Це геноцид, етноцид. Такі реалії виписав уряд, а нардепи проголосували. Очевидно за вказівкою нинішнього зельмана. Московського іуди.

Потрібно надати слово В. Єрофєєву, щоб знати кацапську натуру. Хоча за його ж означенням, він не вірить жодному москвинському слову: ні офіційному, ні друкованому, ні опозиційному, ні незалежному, ні побутовому – кожне слово містить у собі підступ, погрозу, насильство, небезпеку для життя.

Ще є тема для документальних фільмів про донжуанський список О. Пушкіна чи його «Клеветникам России», «На взятие Варшави», або порівняти його «Кавказ» і Шевченків.

Буде дуже повчально, а точніше визначально щодо шовіністів Пушкіна і Достоевського та інших, як, наприклад, автор Онегіна писав про війну проти поляків: «война будет войной до истребления»; поляків «надобно задушить, и наша медленность мучительна». Діється так і проти українців.

Але це певно, що сама ця їхня натура робить більшість шовіністами. Той же Пушкін можливо саме про це й зізнався: «Мав же я нещастя народитися в Московії». Та й «нельзя уйти от самих себя», писав академік Дмитро Ліхачов...

Можна поставити ще документальний фільм про «Ментальність орди» за Є. Гуцалом, «Московство» чи «Мафія України» за П. Штепою, «Правду про Московію» за А. Кюстіним, «Заповіти Петра I» за М. Вортиленком, «Московщина» за Ю. А. Вудкою...

Надто кровава вийде характеристика москвитів. Може б тут і прислужилося документальне кіно якнайкраще. Але чесно відтворене.

Їх і потрібно висвітлити з усіх боків для непросвіщених і темно-теменних українців, які голосували за придурка та йому подібних. Та їх уже напевно й не просвітиш. Хоч пиши, хоч знімай найліпші кінофільми, хоч кажи, хоч ні, хоч плій межі очі – витруться й знову за своє... Чуже...

Правда в передостанньому вірші Іван Франко зокрема писав молодій Зоні Юзичинській:

*«Говори, коли серце твоє підіймається
Нетерплячкою правди й добра,
Говори, хай слів твоїх розумних жахається
Слямазарність, бездарність стара,
Хоч би ушам глухим, до німої гори, –
Говори!»*

Якщо нема ні снаги, ні сили зняти кінофільм на ці теми, то можна про Гітлера – засновника Ізраїля, що написав Хеннеке Кардель.

Та найкрутішим тут може бути кінофільм про московську ментальність за книгою все ж таки Віктора Єрофєєва. Це було б особливо

повчально, але не відступаючи від тексту автора. Навіть якщо буде знято бездарно, то щось там правдиве та залишиться.

Особливо ж потрібно створити документально-фактологічний кінофільм і постійно пускати в ефір «Країна Моксель, або Московія» за глибокими фактологічними дослідженнями Володимира Білінського чи його ж «Москва ординська». І серій на сто чи й більше та показувати людям до того часу, допоки не порозумнішають, допоки не розпадеться ця імперія зла, тероризму і людиновбивства.

Якщо ж не подобаються такі теми, то можна взяти, як вони пишуть і заявляють, не люблячи слово Україна і що з нею пов'язане, або із української сьогоднішньої історії.

Наприклад, про янучара і про кожного з його кліки прихвостнів чи прахвостів. Скільки й куди, де заховано грошей, діамантів, коштовностей, вкрадених з України. В яких офшорах і банках. Конкретно з цифрами й адресами, прізвищами, сумами переведених на підставних осіб. Те ж саме із французом і придурком – майно конфіскувати, а їх на уранові рудники довічно.

І що робити? Як все це повернути на праведний шлях? Ніхто з-за кордону нам не допоможе. Ось де самотність тисячоліття. Надія має бути в українців на себе, власну силу, бажання бути вільним і незалежним. Ось тема негайного фільму, не просто документального, а з документами правдивими, а не підтасованими, що помітно всім, хто знає й читає.

Чи можна ще зняти кінофільм про походження генетичне й родове та надбання багатства матеріального у сучасників: ахметових, порошенків, коломойських, яценюків, гройсманів, турчинових, тимошенкових, авакових, суркісів, медведчуків, фельдманів, гепи і допи, льови і фірташів, зельманів та квакалів і їхніх співвітчизників, що отримують мільйони за місяць чи й більше, котрі пограбували народ, приневоливши до вимирання, чи, як мінімум до рабства.

А ще вінницька й дніпропетровська преса писала, що Рінат Леонідович Ахметов син Леоніда Кучми. Було б цікаво дослідити і показати людям. Чому Л. Кучма головний «переговорник» із донецькими бандитами й Москвою і хто його уповноважував? І чому донецькі й кацапські вбивці не чіпають бізнес Ахметова? Як «здав» мертвечук поета Василя Стуса, адже є протоколи допитів у книжці Дмитра Чобота... Є ж документальний кінофільм на дві частини «Кримінальна окупація», де «засвітився» світ донецьких убивць. То чому б не зняти «Московсько-кримінальна окупація та їхні юди».

«Багаті – це грабіжники», – заявляв Іван Богослов.

А Василь Великий казав, що «багатий – це злодій».

Святий Ієронім стверджував, що «зайва власність – це грабування суспільства».

Саме це ж заявляли і пізніше видатні особи світу. Правда, для нижніх кланових грабіжників при владі це не підходить із причини їхньої генетичної жадібності.

Якщо ж у державі купка злодіїв-олігархів чи клану якоїсь світової структури, на зразок «фінасового інтернаціоналу», які тримають свої награбовані кошти й матеріальні цінності в офшорах та закордонних банках, а переважна більшість народу в світі бідує, то цей великий вампір, всепожираюче чудовисько, Левіафан, що ковтає свободу всіх на користь свободи купки олігархів-бандитів, то все їхнє багатство має бути повернене в державу, а їх довічно за похльобку в каменоломні.

Принаймні таке пропонують небайдужі в пресі патріотичній, щоденно і прямо. Варто взяти в руки газети й прочитати.

Зрештою, «Комітет 300», як дослідив Д. Колеман та інші знавці глобальних питань і проблем, задумав зменшити на земній кулі кількість ідців.

В Україні залишити 10 млн., а решту знищити фізично у війні з кацапами, шляхом інформаційного терору, психотропної зброї, психологічних диверсій із застосуванням алкоголю, наркотиків і прямого фізичного вбивства, як це робить параноїдальний шизофренік пухло. І це допускає влада в Україні під «мирними домовленостями» – поступове винищення і роблення калік на донецькому покищо фронті з кацапами. Так задумано. Ну і «з московської чаші московську отруту» для нас постійно з екранів телевізорів і кланово-олігархічних каналів, на московських чи продажних «местних».

Ось про це хай знімуть кіно: документальне, фактичне, яскраве. Тільки хто їм дозволить? Фінансовий інтернаціонал? Цей якраз і знищує людство, доводить його до кількісної норми.

Отож, як писав підприємець, громадський діяч і політолог В. Пекар, олігархічній економіці взагалі непотрібно українське населення, а лише декілька мільйонів сільгоспробітників, для хімічних підприємств і мелалургії. Ще треба мільйон кухарів, покоївок, перукарів і масажистів. Вони майданів не влаштовуватимуть, профспілок не потребують, а освіти вистачить початкової – на рівні дворових людей. Решта можуть вибирати – виїхати або померти... Процес іде, набираючи обертів. Земля майже продана. Раби не бунтують. Бібліотеки включно з районними закриті постановами райрад, школи оптимізують у селах, тобто також

закривають, медицина «доб'є» решту і гаплик – українців та України не стане ...

А решту мільярдерів із мільйонерами лишити для розваг, а до них рабів німих і безсловесних приставити, комусь же треба на них працювати.

Хоча... Усі ж вкрадені в українців гроші чи можна нині повернути в бюджет і він враз наповниться, і повернуться борги іншим країнам? Спробуйте, шановні кіношники, розтиражувати таку думку й ідею десятків двома-трьома мільйонами, постійно потім прокручуючи зняте для нас і світу. Але ж ніхто не пожаліє, та й до чого тут жалість?

Можна ще обмежити пенсії і зарплати всім, починаючи з верхів, до 5 мінімальних зарплат. Тоді Україна випростається економічно й фінансово, краще житиме народ, якщо звісно дадуть ще пожити. Хоч уже ця велика війна з кацапами буде таки на смерть. Видно й так, неозбросним оком. Тісно їм на широких сибірських просторах. Війна екзистенційна триває і триватиме до зникнення однієї з сторін: або московські людоді зникнуть, але не самі собою, їм треба «допомогти», або українці, яких убивають, а плебеї сидять тихо, або беруть сторону московських зарізяк.

Це їм, кіношникам, відзняти просто, мабуть, не під силу. Та й не тієї вони орієнтації. Не дають їм це зробити. А от паплюжити українців – перше діло – просто й не боязко. Хтось так щось скаже з низів, та хто тих низів буде слухати? Ніхто.

Та дарма ж вести полеміку з невігласами і в кого та з ким, за визначенням славетного академіка І. П. Павлова, слабкі мізки. На кацапів та їхніх прахвостів і лакузів неможливо перенести логіку цивілізованого світу.

Тож право на національне самовизначення в Україні, на наше життя й культуру має належати винятково українцям. Але, як співається в пісні: маєм право мати право – і не більше. Отже чухайтесь українці, доки світу...

Національне питання – це ключ до всіх таємниць і секретів чи загадок світової історії особливо тепер.

Якщо ця московська саранча, протоплазма, а не народ, казав свого часу вчений О. Погодін про «своїх» соплеменників, захопить нас, то захопить і світ, якщо їх не зупинити. Хіба американці, якщо не підпадуть під дурість своїх керманичів. Але ми тут, у себе, таки правда, що самотні. Інші країни тільки щось допомагають, але результат невидимий. Балакають же всяке.

Ментальність Москви, писав Є. Гуцало, посилаючись на О. Герцена – це нахабність кривава, бридка й нелюдська.

Ерефія – це тиранічна держава за Д. Флетчером. І ця московська безодня ворожа всякій свободі: фізичній, економічній, культурній, національній і кожному народові, хто хоче правди, миру, спокою.

Війна з кацапами і «местними» гнидами на всіх цих фронтах триватиме до повної чиєїсь перемоги. Але термоядерна війна нікого не залишить живим. Земна куля просто розлетиться в пух і прах. Зірветься в світову безодню...

Затишшя тут, у нас, у так званому АТО чи точніше ЗСУ, може буде тільки передихом. Та бандюки вбивають. І знову людиноненависники візьмуться за своє... Як засвідчила історія, їхня кровожерність та інстинкт звірячої жадібності виявився найбільшим в усіх людських світових вимірах.

Столітній Микола Барков із Харкова, пишуть газети «Україна молода» 17.12.014 чи «Сільські вісті» 19.12.014, який командиром взводу пройшов Другу світову війну, визначився однозначно, як більшість свідомих свого українського коріння: коли пухло наймає ополченців, аби вбивати ні в чому неповинних людей, то:

«треба негайно організувати каральну експедицію і знищити всіх цих сепаратистів... З цією великою зрадою треба негайно покінчити. Так само треба приструнити і депутатів-провокаторів, які розвалюють нашу країну з середини в інтересах сусідньої імперії».

Те ж саме треба зробити із їм подібними, як писав Тарас Шевченко: «Убий гадюку, покусає! Убий, і Бог не покарає!».

І щоб не хилилися раби... Щоб Україна стала вільною... Щоби світ правди засвітив добрим і справедливим людям на землі! Але це станеться лише тоді, коли... кров ворожу понесе у синєє море...

Як Тарас Шевченко писав 17 лютого 1859 року у вірші «Марку Вовчку» на день знайомства з нею, що сталося 24 січня 1859 року:

*«Щоб наша правда не пропала,
Щоб наше слово не вмирало...»*

Річард Вільсон у статті «Англійська мова» (Британська енциклопедія) визначив: «Англійська мова та більшість індоєвропейських мов походять із прамови, що нею розмовляли десь п'ять тисяч років тому на території сучасної України».

Про це писали також інші англійські та ірландські вчені, зокрема А. Гінкс, Л. Вуллі. Англійський вчений Леонард Вуллі у порівняльному «Шумерсько-орійському словнику» доводить велику спорідненість між мовою шумерів та українців. Те ж доводить американський

історик В. Рен-Бойкович у праці «Колиска культури людства» (Нью-Йорк, 1983).

На цю тему висловилися – археолог Мішель Буль (Франція), румунський дослідник П. Карман, німці-археологи С. Райнах, Й. Баєр, О. Менгін, І. Обермаєр, Г. Зебер, Г. Гаррод, Л. Цоц, англієць Г. Брей – їхня думка однозначна: Україна – праявчизна орієнтів.

Герберт Дж. Мюллер у книжці «Воля у стародавньому світі» (Нью-Йорк, 1961) так і наголосив:

«Вчені тепер вважають Україну найбільш правдоподібною батьківщиною індоєвропейців».

Француз Р. Гіршмен (Париж, Сорбонський університет) зазначив: «Материнською землею індоєвропейських народів є простори на північ від Чорного моря».

Дослідник санскриту Р. Дж. Латгем у книжці «Етнологія Європи» наголосив:

«Санскритська мова – європейського походження. В Азії вона поширилася тому, що до Індії далеко перед народженням Христа прибули орії з України» (Л. Силенко, «Літ. Україна» 14.09.1995).

У праці «Історія та оригінальність мови» А. С. Діамонт стверджує:

«На території України більш, ніж 5000 років тому започаткувалася індоєвропейська мова, її діалекти роз'єдналися на мови, що поширювали багато сучасних народів світу, що й започаткувало утворення їхніх численних багатющих і прекрасних нині мов із єдиним спільним, генетичним коренем, котрий легко упізнається в сучасній українській мові як у літературній, так і в її діалектах».

Професор археології (Кембріджський у-т, Англія) Грегем Кларк і професор праісторичної археології Стюарт Пігот (Едінбурзький у-т, Англія) у книжці «Праісторичні суспільства» (1965, Лондон) стверджують, що 5500 років тому Середній і Близький Схід (Індія, Іран, Пакистан, Месопотамія, Палестина тощо) були колонізовані племенами, які, як автохтони, жили в багатих степах між Карпатами та Кавказом.

Лондонський «Словник мов» 1999 року визначає:

«Українська мова має довшу історію, ніж російська... З України праслов'янська мова поширилася зокрема на північ, до Білорусі й Новгороду».

Московити не той народ, який бажає знати про своє походження, адже смертельна «хватка» московських шовіністів щодо України – не лише в паразитуванні на її духовних і матеріальних цінностях. Бо як заявив один із їхніх професорів: «Нам, розумієте, без України неможна, – адже у нас без неї історії ніби як і нема». Тому й нищать

українців, щоби стати єдиними спадкоємцями української історії, вбивши мову й народ.

Видатний індійський історик, коментатор «Бхагаватгіти» Балгангадгар Тілак вважав, що основи найдревнішої з відомих культур – ведійської – започаткувалися саме в Україні 12-10 тисяч років тому.

Перший індійський космонавт Ракен Шарма, пролітаючи 1984 року над Києвом, мовив: «Волею провидіння вийшов у космос над нашою правітчизною».

Наукова дисертація мовознавиці-славістки Матвєєвої-Ісаєвої Любові Василівни «Основи синтаксу слов'янських мов» говорить про те, що поляків, білорусів і москвичів не було, крім українців.

Московський професор філології Гасан Гусейнов прославився тим, що назвав московський «язык» явищем убогим і клоачним.

Цікаві є цитати відомих московських діячів культури у програмі «Прощай немитая Росія» (Ютуб).

Письменник, мислитель Іван С. Шмельов заявляв: «Це не народ, а історичне прокляття людства».

Іван С. Аксаков: Росія – смердюче середовище бруду, пошлятини, брехні, обманів, зла.

Філософ і письменник Іван О. Ільїн: Росія – найпаскудніша, до блювоти мерзотна країна у всій світовій історії. Методом селекції там вивели чудовищ-потвор, моральних уродів, у яких саме поняття Добра і Зла вивернуте. Всю свою історію вона барахтається в лайні і при цьому бажає втопити в нім увесь світ.

Мислитель, поет і публіцист Володимир С. Соловйов: Москвини навіть нездатні мати ум і совість, а завжди мали одну підступність (підлість).

Письменник Михайло Булгаков: «Не народ, а худоба, хам, дика орда душоубів і злодіїв».

Василь Шукшин: «Брехня – для рятунку, брехня – для викупу провини, брехня – досягнення мети, брехня кар'єра, благополуччя, ордени, квартира... Брехня! Уся Росія покрилася брехнею як коростою».

Микола Гоголь: «Є в московській людини безкорислива любов до підлості. Вона з цього мати нічого не буде, але гадость ближньому зробить».

Академік Андрій Сахаров: «Немає сволочнішої нації, ніж росіяни. За хвилину задоволення готові і країну продати, і матір...»

Лауреат Нобелівської премії з літератури Олександр Солженіцин був відвертим і правдивим в означенні своїх співвітчизників наприкінці свого творчого й людського життя:

«Нема в цьому світі дріб'язковішої, сволочнішої і хамовитішої особи, ніж кацап. Народжений у нацистській країні, згодований пропагандою нацизму, – цей ублюдок ніколи не стане Людиною. У його країні немає друзів – або холуї, або вороги. Його країна здатна лише погрожувати, принижувати, убивати. І за це збереження цього статусу Расеї рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям, життям своїх батьків і дітей, якістю життя власного народу.

Воістину: кацапи – звірі.

Люті, кровожерні, але... смертні».

Сучасні публіцисти також мають свою неординарну, але часто густо однозначну думку.

Як писав Професор Лебединський, таку москвинську владу треба викорчовувати й виривати, травити весь смердючий термітами і тарганами їхній кагал.

Журналіст із Москви Ігор Яковенко відзначає, що мільйони українців не знають правдивої історії українсько-московських відносин, тому московські писання (в більшості, особливо тепер) потрібно вивчати на стику психіатрії, кримінології і зоопсихології (День, 2017).

Щодо українських, по сьогоднішньому, генотипів і походження націй, то українці характеризуються:

Генетик із Англії Пітер Форстер (Кембріджський університет) за результатами досліджень зробив висновок (ДНК жителів України): Концентрація гаплогрупи хромосом, яку вчені ідентифікують як успадковану від оріїв, виявлено у 53% досліджених українців. Вчені зробили висновок:

«Українці є предками (прабатьками) європейців, а територія сучасної України – колискою білої раси нинішньої цивілізації».

Славетний академік-мовознавець Олександр Потебня визначив, що початки української мови сягають сорок тисяч років.

Може саме тому визначний український прозаїк Михайло Коцюбинський написав казку «Хо», де є слова:

«Будьмо передусім скрізь українцями – чи то в своїй хаті, чи в чужій, чи то в своєму краї, чи на чужині. Хай мова наша не буде мовою, якою звертаються лиш до челяді... Хай вона бринить і розгортається в нашій родині, у наших зносінах товариських, громадських, у літературі – скрізь, де нам не заціплено... Не попускаймо собі навіть у дрібничках. Несімо прапор справи нашої в дужих руках, а будьмо консеквентними, не відділяймо слова від діла... Не жахаймось, що діло те таке велике, таке важке... Робім, що можемо: на яку б дорогу не ступили ми – йдім сміливо, пам'ятаючи, що всі дороги провадять до Рима... а поки що нам треба праці, праці й праці...».

І самовідданої боротьби за свободу до перемоги над московськими загарбниками аж до зникнення найзліснішої імперії людства. У цьому і є історична місія України.

Адже остаточна мета московської політики щодо України полягає у повному тотальному, екзистенційному знищенні українців, ліквідації існування України. Історична ж місія України – знищити імперію світового зла.

Звичайно і придушення так званих «корисних ідіотів» колабораціоністів та відвертих і прихованих зрадників. Бо кожна людина, яка проголосувала за цю ідіотичну придуркуватість обраної влади, несе повну відповідальність за політичну, економічну, культурну ситуацію, котра нині наявна. Зе – генетично той самий, що і його співвітчизники, котрі вбивають палестинців, сирійців, грузинів, лівійців. А клоун із Апокаліпсису, ця, за висловом одного з журналістів-публіцистів, «зелена хвойда» веде до краху Україну.

Тут потрібно не перемовлятися, а перемагати в усіх напрямках, інакше нічого не буде. Слуги брехні й мерзенності, продажні мародери, це зелене жаботиння як мінімум кине українців у московське болото гниття. Якщо напад кацапетівки почався проти України з мовної агресії, принаймні із заяви, хоча кацапізація починалася щонайменше у 17-у столітті. Тому відвоювання всього українського – першочергове завдання в будівництві країни, звільнення від темноти і безмисності – війна за волю і свободу.

Література:

1. Білінський Володимир: Країна Моксель, або Московія – у 3-х кн. К.: Видавн. ім. Олени Теліги, 2000, 2010; Москва ординська. – у 2-х кн. там же, 2011, 2013.
2. Воротиленко Микола: Заповіт Петра I. – Україна-Канада, 2007.
3. Гуцало Євген: Ментальність орди. – К.: Просвіта, 1996.
4. Донцов Дмитро: Московська отрута. – К.: ФОП Стебеляк О. М., 2013.
5. Єрофеев Віктор: Енциклопедія російської душі. – К.: Ярославів вал, 2011
6. Злочини комуністичної Москви в Україні в літі 1941 року. – Дрогобич: Відродження, 1991.
7. Іванишин Василь, Радевич-Винницький Ярослава: Мова і Нація. – Дрогобич: Відродження, 1994.
8. Кардашук М. Д.: Кацапізм. – 2005, 80 с.
9. Кіндратенко Анатолій: Етнічні війни проти українців. – К.: МАУП, 2008-2009.
10. Кобилюх Василь: Праукраїна і санскрит. – Тернопіль: Мандрівець, 2011.
11. Коваль Сергій: Язик «Велікій і магучій»? Ні! Довгий і пародійний. – 2012.
12. Кюстін Астольф: Правда про Росію. – К.: Ярославів вал, 2009.
13. Нечуй-Левицький Іван: Українство на літературних позвах з Московщиною. – Львів: Каменяр, 1998.
14. Огієнко Іван: Наука про рідномовні обов'язки. – К.: Обереги, 1994.
15. Паїк Володимир: Корінь безсмертної України. – Львів: Червона калина, 1995.
16. Петлюра Симон: Московська воша. – К.: Фотовідеосервіс, 1993.
17. Словники української мови: в 11 тт. 1969 – 1980; у 20 тт. 2010-2020 (видання не закінчене) – К.: Наукова думка.
18. Українська мова: Енциклопедія. – К.: «Українська енциклопедія» ім. М. Бажана, 2004.
19. Українська мова у 19 сторіччі: історія лінгвоциту. – Києво-Могилянська академія, 2005.
20. Українські приказки, прислів'я і таке інше. – Уклав М.Номис – К.: Либідь, 1993.
21. Франко Іван. Показчик купюр. – К.: Наукова думка, 2009.
22. Чи є російська мова руською? – К., 2008.
23. Шевченко Тарас: «Кобзар». К.: «Видавництво Глорія», 2014.
24. Штепа Павло: «Українець і москвин» – Дрогобич: Відродження, 2010; «Московство: Його походження, зміст, форма і тяглість» – К.: ФОП – Стебеляк, 2015.
25. Ютуб, інтернет: Прощай немитая Росія. Цитати відомих російських діячів культури.

Науково-популярне видання

Мстислав Велимирич

УКРАЇНОЖЕРНІ МУТАНТИ

Есе

Мстислав Велимирич:
Україножерні мутанти. – Есе. – 2020. – 56 с.